# ALAY DENEN ZULÜM

**HARUN YAHYA**

**Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.**

**İkinci Baskı: Nisan 2002**
**Üçüncü Baskı: Ağustos 2005**
**Dördüncü Baskı: Ekim 2005**
**Beşinci Baskı: Şubat 2006**
**Altıncı Baskı: Nisan 2007**
**Yedinci Baskı: Temmuz 2008**

**ARAŞTIRMA**
**YAYINCILIK**
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: FSF Matbaacılık
Bağlar Mevkii, Firuzköy Cad. No: 44
Avcılar - İstanbul
Tel: (0 212) 690 89 89

**www.harunyahya.org - www.harunyahya.net**

# İÇİNDEKİLER

# OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

# YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

# YARATILIŞ GERÇEĞİ

Hiçbir bozulma, aşınma veya yıpranma olmadan kanatlarını saniyede 15-80 defa çırpabilen bir kuşun, sahip olduğu bu olağanüstü sistemin kör tesadüflerin eseri olduğunu düşünenler büyük bir yanılgı içindedir. Bir insan kolunu saniyede bir iki defadan fazla indirip kaldıramazken, 10-12 cm büyüklüğünde, en fazla birkaç gram ağırlığında olan bir canlının, böylesine mükemmel bir hareket kabiliyetinin olması, hiç şüphesiz Yüce Allah'ın eseridir.

www.ALLAHvar.com

Uçuş yeteneğini, görme keskinliğini, çok yüksek hızda uçarken hiç zarar görmeden alçalma ve durabilme kabiliyetini, kartallara kazandıran nedir? Uçma kavramını bilmeyen hücreler bir araya gelip birer kanat oluşturmaya mı karar vermişlerdir? Kendi varlıklarının dahi bilincinde olmayan hücrelerin, böylesine üstün akıl ve plan gerektiren bir işi kendi başlarına yapmadıkları açıktır. Canlıları, yoktan var eden, onlara mucizevi kabiliyetler bahşeden Rabbimiz olan Allah'tır.

Dirilten ve öldüren O'dur. Bir işin
olmasına hükmetti mi, ona yalnızca:
"Ol" der, o da hemen oluverir.
(Mümin Suresi, 68)

www.imanhakikatleri.com

İnsanın tek bir DNA molekülünde tam bir milyon ansiklopedi sayfasını, yani, yaklaşık 1000 kitabı dolduracak miktarda bilgi bulunur. Bunun anlamı, her insanın, gözle görülmeyen hücresinde, ondan çok daha küçük bir çekirdekte bulunan bir molekülün içinde, yaklaşık 1000 ciltlik, dünyada başka eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi taşıyor olmasıdır.

Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden her biri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve şuurlu bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz? Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve Yaratıcısı vardır. O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan, alemlerin Rabbi Allah'tır.

Bir sayfadaki renkleri algılamanız ve bu renklerin sizde duygu ve düşünceler oluşturması, birbiriyle bağımlı pek çok farklı mekanizmanın aynı anda uyum içinde çalışmasıyla mümkün olur. Bir kuşun başındaki parlak mavi rengi, boynundaki

siyahlığı, kanatlarındaki renk uyumunu görmeniz, yüzlerce kompleks işlemin aynı anda gerçekleşmesinin sonucudur. Bu mekanizmaların uyumu ve kusursuz yapısı, Allah'ın bir lütfudur.

www.bitkidunyasi.net

Arı orkidesi, üremek için, dişi arıların görünümünü taklit eder. Erkek arı, çiçeği döllemeye çalışırken üzerine dökülen polenleri, bir başka çiçeğe taşıyarak, orkidelerin üremesini sağlar. Beyni, gözü, aklı, muhakemesi olmayan bir bitkinin, dişi arıların nasıl göründüğünü bilmesi, bu görünümü taklit etmesi, elbette kendisinin kazandığı bir özellik değildir. Arı orkidelerini sahip oldukları özelliklerle noksansız yaratan Allah'tır.

Darwinistler yeryüzündeki tüm canlıların özelliklerini, "tabiat ana" adını verdikleri hayali bir güç tarafından edindiklerini iddia ederken, aslında ilahlaştırdıkları "tabiat ana" nın taş, toprak, çimen, ağaç, çiçeklerden oluştuğunu ve akıl ve bilinçten yoksun olduğunu düşünmezler. Şuursuzluğun, şuur gerektiren mekanizmalar üretemeyeceğini akletmezler. Açıktır ki, canlı ve cansız tüm varlıklar, sahip oldukları kusursuz düzenlerle, üstün bir Aklın ve Sanatın, yani Yüce Allah'ın eseridir.

Tüm meyve ve sebzeler, kupkuru kara topraktan hangi mineralleri almaları gerektiğini bilir. İhtiyaçları olandan ne fazla ne de az mineral alırlar. Önünüze bir miktar toprak içinde bakır, demir, çinko ve benzeri mineraller konulsa, bunları nasıl ayırt edeceğinizi, hangisinden ne kadar miktarda almanız gerektiğini hiçbir teknik yardım almadan bilebilir miydiniz? Elbette ki hayır. Yiyecekleri en faydalı mineral ve vitaminlerle donatan, en güzel şekilde paketlenmiş olarak insanlara lütfeden Yüce Allah'tır.

At nalı yengeçleri, Chelicerata (kelikeserliler) alt filumuna dahildirler ve örümcekler ve akrep familyalarına daha yakındırlar. 150 milyon yıl yaşındaki at nalı yengeci fosili, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

www.darwinizminsonu.com

Günümüzde yaşayan bir at nalı yengeci ve 150 milyon yıllık Almanya'da bulunmuş bir at nalı yengeci fosili birbiriyle aynı olup hiçbir değişime uğramamıştır.

Mürekkep balıklarının tarih boyunca hep mürekkep balığı olarak var olduklarının ispatı olan 95 milyon yıllık fosil, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır.

Mürekkep balıklarının evrim geçirdiğine dair en küçük bir delil dahi öne süremeyen evrimciler, fosil kayıtları karşısında büyük perişanlık içindedirler.

Lübnan'da bulunmuş 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosili ile günümüzde yaşayan mürekkep balığı birbiriyle aynıdır.

54 – 37 milyon yıllık sumak bitkisiyle, günümüzdeki sumak bitkileri arasında hiçbir yapısal fark yoktur. Milyonlarca yıl boyunca sumaklar değişime uğramamış, evrim geçirmemiştir.

www.hayatinkokeni.com

33 milyon yıl önce yaşayan gergedanlarla, günümüzdeki gergedanlar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeyen canlılar, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu göstermektedir.

Kara bitkileri fosil kayıtlarında oldukça yeterli kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri, bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde orijinal olarak yaratılmış apayrı türlerdir ve birbirleri arasında iddia edildiği gibi herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur.

Günümüz çınar ağacı yaprakları ile 50 milyon yıllık çınar ağacı yaprağı fosili hiç değişime uğramamıştır.

37 - 23 milyon yaşındaki karacaların, günümüzde yaşayan karacalardan hiçbir farkının olmaması, bu canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleri anlamına gelir.

www.netcevap.org

37-23 milyon yıllık karaca kafası fosili ile günümüzde yaşayan bir karacanın kafası birbiriyle aynıdır. Buda evrim geçirmediğinin bir kanıtıdır.

"En eski kaplumbağalara, Almanya'daki Trias devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır. Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar." (Robert Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 207)

37-23 milyon yıllık kaplumbağa fosili ile günümüzdeki kaplumbağalar aynıdır.

Günümüzdeki deniz yıldızları hangi özelliklere sahipse, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz yıldızları da bu özelliklere sahiptir. 360 – 325 milyon yıldır deniz yıldızlarının aynı olduğunu gösteren fosiller, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmakta, canlıların sahip oldukları özelliklerle yaratıldıklarını söylemektedir.

www.yasayanfosiller.com

360-325 milyon yıllık deniz yıldızı fosili ile günümüzde yaşayan canlı örneği birbiriyle aynıdır.

Vatozların çoğu deniz tabanında yaşar. Solungaçları altta, gözleri üsttedir. Kuyruk yüzgeçleri ve sırt yüzgeçleri çok küçüktür, hatta kimi türlerde yoktur. Bundan 100 milyon yıl önce yaşayan vatoz balıklarının sahip oldukları tüm özelliklere günümüzdeki vatoz balıkları da sahiptir. Bunun anlamı ise, vatozların aradan geçen 100 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleridir.

100 milyon yıllık vatoz fosilinin günümüzde yaşayan vatozlardan hiçbir farkı yoktur.
Kanada'daki fosil yataklarında çok fazla dişli ringa balığı fosiline rastlanmıştır. Bu fosil örneklerinin hepsi, dişli ringa balıklarının milyonlarca yıldır aynı olduklarını göstermektedir. Milyonlarca yıldır devam eden bu durağanlık (canlıların yapısındaki değişmezlik), evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir delilidir.

50 milyon yıllık Hiodontidae (dişli ringa) balığı ile günümüz denizlerinde yaşayan dişli ringalar, 50 milyon yıllık dişli ringalarla aynıdır.

Fosil kayıtları tüm sinek türlerinin bir anda ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirdiklerini ortaya koymuştur. Bu da sineklerin, diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediğini ispatlayan bir durumdur. Pek çok bilim adamı da bu gerçeği ifade etmekte, evrim teorisiyle böceklerin kökenini açıklayamadıklarını söylemektedirler.

50milyon yıllık sekoya yaprağı fosili ile günümüzde yaşayan sekoya yaprağı aynıdır.

Ciğerli balıklar suların azaldığı dönemlerde, kendilerini çamura gömerek yaşamlarını devam ettirebilmektedir. Bilinen en eski ciğerli balık fosili Devoniyen

dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Bundan 350 milyon yıl önce yaşayan ciğerli balıkların günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramayan ciğerli balıklar, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıklarının ispatlarından biridir.

Örneğin, 350 milyon yıllık ciğerli balık fosili ile günümüz denizlerinde yaşayan ciğerli balık aynıdır.

# GİRİŞ

Din ahlakından uzak toplumlarda, kişilerin eksikliklerini araştırmak, kusurlarını ortaya çıkarmaya çalışmak çok yaygın bir davranış şeklidir. İnsanların bu yola yönelmelerinin altında yatan sebep ise dünyaya yönelik hırsları ve üstün olma arzularıdır. Bu insanlar karşılarındaki kişilerin hatalarını ortaya çıkarmalarının kendilerine bir üstünlük getireceğine inanırlar. Bunun için sıkça başvurdukları yöntemlerden biri de alaycılıktır. İnsanların kusurlarıyla, acizlikleriyle ya da hatalarıyla alay ettiklerinde, kendi kusurlarının örtüleceğini düşünürler. Bu yüzden cahiliye toplumlarında alay, yaşamın her anında rastlanabilen bir ahlak bozukluğudur. Kuran ahlakına sahip olmayan bu insanlar, sürekli olarak başkalarının alay edebilecekleri yönlerini araştırırlarken, bir yandan da kendileri alaya alınma ihtimalinin tedirginliğini yaşarlar. Dolayısıyla gösterdikleri bu alaycı tavırlarla birbirlerini adeta bir "zulüm ortamı" içinde yaşatırlar.

Ancak buraya kadar bahsettiğimiz, cahiliyenin alaycı karakterinin yalnızca bir yönüdür. Aslında bu insanlar, özellikle doğruluğunu kabul etmek istemedikleri bir fikirle karşılaştıklarında bu yönteme başvururlar.

İşte inkarcıların dine yönelik tavırlarında da bu etki görülür. İnsanlar, tarih boyunca Allah'ın elçileri ve kitapları vasıtasıyla kendilerini davet ettiği doğru yola uymakta direnmişlerdir. Birçoğu şeytanın yolunu izlemiş, Allah'ın dinini ve hesap gününü inkar etmişlerdir. Kuşkusuz bu akılsızca tavrın temelinde içlerindeki büyüklenme arzusu yatar. İnkarcıların bu durumu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

**Sizin ilahınız tek bir İlahtır. Ahirete inanmayanların kalpleri ise inkarcıdır ve onlar müstekbir (büyüklenmekte) olanlardır. (Nahl Suresi, 22)**

Allah'a ve ahirete iman etmeyen bu insanlar, kendilerine hak din anlatıldığında, yanlış bir yolda oldukları ve bu yoldan ayrılmazlarsa sonsuz bir cehennem hayatı ile karşılaşacakları haber verildiğinde bunu kabul etmemişlerdir. Kendilerinin doğru yolda olduğunu ispatlamak için de din ahlakı ile ve bu ahlakı yaşayanlarla alay etmeye yeltenmişlerdir. Bu yolla kendileri için "karşıt" bir fikir olan Kuran ahlakını ortadan kaldırabileceklerini zannetmişlerdir.

Kuşkusuz inkarcılar büyük bir yanılgı içindedirler. Gösterdikleri sözlü ya da fiili çabalar da hiçbir şekilde sonuca ulaşmayacaktır. Zira Allah Kuran'da Hak dinin her zaman üstün olduğunu ve inkarcıların çabasının boşa çıkacağını şöyle müjdelemiştir:

**... Ancak kafirlerin hileli-düzeni boşa çıkmakta olandan başkası değildir. (Mümin Suresi, 25)**

**Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler istemese de Allah, Kendi nurunu tamamlamaktan başkasını istemiyor. Müşrikler istemese de O dini (İslam'ı) bütün dinlere üstün kılmak için elçisini hidayetle ve hak dinle gönderen O'dur. (Tevbe Suresi, 32-33)**

Geçmişte olduğu gibi bugün ve gelecekte de, inkar ettikleri veya kavrama kabiliyetine sahip olmadıkları gerçeklere karşı alaycı tavır gösteren kişiler olacaktır. Ancak bu kişilerin karşılaşacakları son, Allah'ın ayetlerinde bildirdiği gibi yaptıkları "maskaralık" sebebiyle çok acı olacaktır:

**Andolsun, senden önceki elçiler de alaya alındı da alaya aldıkları şey, onlardan maskaralık yapanları çepeçevre kuşatıverdi. (Enam Suresi, 10)**

**Kendilerine hak gelince, onu yalanladılar; fakat alaya aldıklarının haberleri onlara gelecektir. Kendilerinden önce nice nesilleri yıkıma uğrattığımızı görmüyorlar mı? Biz, sizi yerleşik kılmadığımız bir biçimde onları yeryüzünde (büyük bir güç ve servetle) yerleşik kıldık; gökten üzerlerine sağanak (bol yağmurlar) yağdırdık, nehirleri de altlarından akar yaptık. Ama günahları nedeniyle Biz onları yıkıma uğrattık ve arkalarından başka nesiller (inşa edip) var ettik. (Enam Suresi, 5-6)**

Ayrıca bu insanlar şunu da bilmelidirler: Müminlere gösterdikleri alaycı davranışlarla, dine yönelik iğneleyici ve iftira dolu sözlerle kendilerini sonsuz bir azaba sürüklemektedirler. Bunun yanısıra attıkları iftiralar ve alaycı sözler, bunlara maruz kalan insanların ahiretteki derecelerini yükseltmektedir. İşte bu, Kuran'da haber verilen önemli bir sırdır:

**İnkar edenlere dünya hayatı çekici kılındı (süslendi). Onlar, iman edenlerden kimileriyle alay ederler. Oysa korkup sakınanlar, kıyamet günü onların üstündedir. Allah, dilediğine hesapsız rızık verir. (Bakara Suresi, 212)**

Kuran'da bildirildiği gibi inkarcı karakter gösteren insanlar, çağlar boyunca hemen her dönemde aynı ahlaksız tavrı göstermişlerdir. Hatta aynı sözleri söylemiş, aynı örnekleri vermiş, aynı davranışlarda bulunmuşlardır. Alaycılık da bu davranışlardan biridir. Kuran ahlakını yaşamayan insanların gösterdikleri bu ortak tavır Allah'ın değişmez bir kanunudur. Dolayısıyla böyle davranışlarla karşılaşan bir mümin Kuran'da sözü edilen bir gerçeği yaşamaktan dolayı şevklenir. Bunun mümin olmanın bir göstergesi olduğunu bildiği için, karşılaştığı durumdan büyük bir şeref duyar. Bu davranışlara sabır gösterdiği için ahirette alacağı karşılığı bilmek ise coşkusunu daha da artırır. Görüldüğü gibi, din ahlakını reddeden ya da muhalefet eden insanların inananlara zarar vermeleri olanak dışıdır. Bu gerçek düşünüldüğünde, kendileriyle alay

edilmesinin müminler için büyük bir şeref olduğu daha da iyi anlaşılır. Allah Kuran'da, "… sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir" (Al-i İmran Suresi, 186) şeklinde haber vermiştir. Ve ahirette küçük düşenlerin de müminlerle alay edenler olacağını müjdelemiştir:

**De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim mi?" "Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar." İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar edenlerdir. Artık onların yapıp-ettikleri boşa çıkmıştır, kıyamet gününde onlar için bir tartı tutmayacağız. İşte, inkar etmeleri, ayetlerimi ve elçilerimi alay konusu edinmelerinden dolayı onların cezası cehennemdir. İman edip salih amellerde bulunanlar... Firdevs cennetleri onlar için bir 'konaklama yeridir.' Onda ebedi olarak kalıcıdırlar, ondan ayrılmak istemezler. (Kehf Suresi, 103-108)**

İşte elinizdeki kitapta bu gerçekler anlatılmakta, inkarcıların alay etmek isterken içine düştükleri tuzak açıklanmaktadır. Ayrıca alaycılık kavramı alışılmışın dışında, farklı yönlerden ele alınmakta ve Kuran ayetlerine göre açıklanmaktadır.

# ALAY ETMENİN KAYNAĞI KİBİRDİR

Bir insanın kendini diğer insanlardan büyük görmesine, üstün tutmasına "kibir" denir. Kibirli kişiler, diğer insanlara karşı, onları aşağı gördüklerini hissettiren bir tavır sergilerler. Ancak kibiri yalnızca insanlara karşı gösterilen bir tavır bozukluğu olarak düşünmek doğru olmaz. Çünkü kibirli insanlar aynı zamanda Allah'ın dinine uyma, doğru yola davet edildiğinde bu yola icabet etme konusunda da büyüklenirler.

İnsan, vicdanıyla hareket etmediği, nefsinin telkinlerine uyduğu, Allah'ın Kuran'da tarif ettiği ahlakı uygulamadığı müddetçe nefsinin bu tuzağına düşecektir. Çünkü Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, "… nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir..." (Yusuf Suresi, 53) Şeytanın telkinlerine uyan ve kendilerini hiçbir gerçekliği olmayan üstünlüklere sahip gören kişiler, artık tamamen nefislerinin kontrolünde hareket ederler. Bundan dolayı da kibirli olmaları ya da diğer bir deyişle büyüklenmeleri kaçınılmazdır.

Kibir, şeytanın da en belirgin özelliklerinden biridir. Kuran'da bildirildiği gibi Allah, meleklere Hz. Adem'e secde etmelerini emrettiğinde İblis hariç hepsi secde etmiş, İblis ise secde etmekte direnmiştir. Kuşkusuz bunun sebebi, kendisini Hz. Adem'den üstün görmesi ve bundan dolayı büyüklenmesidir. Kuran'da şeytanın bu durumu şöyle anlatılır:

**Ve meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. İblis hariç (hepsi) secde ettiler. O ise, diretti ve kibirlendi, (böylece) kafirlerden oldu. (Bakara Suresi, 34)**

**... sonra meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. Onlar da İblis'in dışında secde ettiler; o, secde edenlerden olmadı. (Allah) Dedi: "Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" (İblis) Dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Allah:) "Öyleyse ordan in, orda büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin." (Araf Suresi, 11-13)**

Ancak ne şeytanın, ne de onun sahte çağrılarına uyanların herhangi bir üstünlükleri yoktur. Aksine bu kişilerin Allah'ın herşeyin üstünde güç sahibi olduğu gerçeğini inkar ederek içine düştükleri akılsızlık, onları küçük düşürmektedir. Allah Kuran'da kendilerince "büyüklük" iddiasında olanlar için "… onların göğüslerinde kendisine ulaşamayacakları bir büyüklük (isteğin)den başkası yoktur..." (Mümin Suresi, 56) şeklinde haber vermiştir. Bu ayetten de anlamaktayız ki, inkarcılar ne kadar arzu etseler de istedikleri büyüklüğe ulaşamazlar. Çünkü büyüklük yalnızca Allah'a aittir ve

Allah ancak Kendisi'ne itaat eden kullarını yüceltir. Azgın inkarcıları ise hem dünyada, hem de ahirette küçük düşürür. Yukarıdaki ayetin ardından gelen ayetlerde de Allah, inkarcıların nasıl bir körlük ve kavrayışsızlık içinde olduklarını şöyle bildirmiştir:

**Elbette göklerin ve yerin yaratılması, insanların yaratılmasından daha büyüktür. Ancak insanların çoğu bilmezler. Kör olanla (basiretle) gören bir olmaz; iman edip salih amellerde bulunanlarla kötülük yapan da. Ne az öğüt alıp-düşünüyorsunuz. Şüphesiz kıyamet-saati, yaklaşarak gelmektedir; bunda hiçbir kuşku yok. Ancak insanların çoğu iman etmiyorlar. (Mümin Suresi, 57-59)**

Yukarıdaki ayetlerde de dikkat çekildiği gibi insanların çoğu Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü kavrayamadıkları için, kendilerine bir lütuf olarak verilen özelliklerden dolayı kibirlenir ve büyüklenme hevesine kapılırlar. İşte bu insanların içlerindeki kibiri dışarı vurma yöntemlerinden bir tanesi insanlarla alay etmektir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, onları küçük gördüklerini hissettirerek kendilerini yüceltebileceklerini zannederler. Bunlardan dolayı da din ahlakından uzak olan cahiliye toplumlarında "alaycılık" çok yaygın bir davranıştır.

Alaycı insanlar içlerindeki büyüklük hevesi nedeniyle sürekli herkesin eksik yönünü görür, güzel yönlerini ise fark edemezler. Bu tip kişilerin her birinin kendilerine göre kibirlendikleri bazı özellikleri vardır. Örneğin kimi başarısından, kimi güzelliğinden, kimi de zenginliğinden dolayı kibirlenir. Bundan dolayı da bu yönlerde eksiği olan insanlarla karşılaştıklarında onların eksiklikleriyle alay ederler. Kendilerine bu özellikleri verenin Allah olduğunu ve dilediği her an geri alabileceğini düşünmeksizin böylesine azgın bir tutum sergilerler.

Cahiliye toplumlarında din ahlakından uzak olan yapı sebebiyle, alaycılık yaşamın kopmaz bir parçası halini almıştır. Çocuklar, gençler hep bu kültür ve ahlakla birlikte büyürler. İlerleyen sayfalarda din ahlakından uzak insanların kendi aralarında yaşadıkları alaycılık örneklerinden de söz edeceğiz. Ve bu tavırlarıyla kendi kendilerini nasıl sıkıntılı bir ortama soktuklarına şahit olacağız.

# CAHİLİYE TOPLUMUNDA ALAYCILIK

İman etmeyen insanlar Allah'ın insanlar için seçip beğendiği din ahlakını yaşamadıkları için Kuran'dan tamamen uzak bir yapıdadırlar. Bu nedenle de kendi aralarındaki günlük yaşamlarında alaycı tavırlar çok yaygındır.

Bu ahlak bozukluğunun altında kibirli olmaları ve güzel ahlakı yaşamamaları yatar. İçlerindeki bu kibir çeşitli nedenlerden dolayı ve birçok şekilde kendini belli eder. Bulundukları ortamda en üstün kişi olmak istedikleri için başkalarının güzel özelliklerini gördüklerinde onlarla alay ederler. Bu yolla karşılarındaki kişiyi aşağılamayı, onu insanların gözünde küçük düşürmeyi ve onun moralini bozmayı hedeflerler. Bu kişinin diğer insanların beğenisini ve takdirini kazanmasını istemezler. Allah'ın Kuran'da öğrettiği gerçek sevgiyi, şefkati, merhameti yaşamadıkları için de alay ederek birbirlerini kırmaktan çekinmezler.

Günlük hayatları bunun örnekleriyle doludur. Arkadaşlarının ya da başka insanların eksiklikleriyle, fiziksel kusurlarıyla ya da hatalarıyla kendi aralarında konuşarak, alay ederler. Ayağı kayıp yere düşen, boğazına bir şey kaçan, dili sürçüp bir kelimeyi yanlış söyleyen birini gördüklerinde abartılı ve uzun süreli gülüşlerle taciz ederler. Ardından da yine o kişi hakkında küçük düşürücü yönde konuşmalar yaparlar. Hatta o an gülerek o kişiyi taciz ettikleri gibi, daha sonraki günlerde de her fırsatta bunu ona hatırlatarak, utandırmaya çalışırlar. Alaya maruz kalan kişiler de aynı ahlakı yaşamaktadırlar. Sonraki günlerde kendileriyle aynı duruma düşen birini gördüklerinde onlar da o kişilerle alay edeceklerdir. Yani tüm bu kişilerin arasında sanki "sessiz" bir cahiliye anlaşması vardır. Bu yüzden kendileriyle alay edildiğinde onlar da kendilerine gülünenden daha fazla gülerek bu durumu bastırmaya çalışırlar. Canları yanmış olsa bile bunu hissetirmemeye çalışırlar. Çünkü taciz olduklarının anlaşılması, kendilerince küçük düşmeleri anlamına gelmektedir.

Bunun dışında bazı kişiler de yolda fiziksel yönden eksikliği olan birini gördüklerinde elleriyle o kişiyi işaret ederek, gülmeye ve kendilerince alay etmeye çalışırlar. Eksikliği olan kişinin bunu görebileceğini ve taciz olabileceğini bildikleri halde böyle çirkin bir tavrı uygulamaktan çekinmezler. İnsanların kıyafetleriyle, saç şekilleriyle, konuşma tarzlarıyla, şiveleriyle, üsluplarıyla, meslekleriyle ve hatta yaşam şekilleri ile alay etmeyi bir eğlence şekli olarak değerlendirirler. Bunu da daha önce belirttiğimiz gibi yalnızca kendi gururlarını tatmin etmek, başkalarının takdir edilmesini önlemek ve diğer insanları kendilerince küçük düşürmek kastıyla yaparlar.

## GÜNLÜK HAYATTA CAHİLİYE ZULMÜ:

# ALAYCILIK

Cahiliye toplumlarında alaycı ahlak ortaokul ve lise çağlarından başlayarak gençler arasında yaygınlaşır. Örneğin bir okula başka şehirden belki daha varlıklı veya güzel görünümlü bir öğrenci gelir. Diğer öğrencilerin büyük bölümü onu cahiliye insanlarına mahsus bir ahlak gereği olarak kıskanırlar, ancak bunu örtmek için onunla çeşitli yollarla alay ederler. Sürekli olarak onun eksikliklerini bulmaya çalışırlar, hatta öyle ki güzel yönlerini dahi eksiklik olarak değerlendirirler. Düz saçlıysa "süpürge saçlı" olduğunu, uzun boyluysa "sopa" gibi olduğunu söyleyerek, kendi aralarında ona kendisinin hoşuna gitmeyecek isimler takarlar. Böylece o kişi hakkında alaycı bir üslup kullanarak, herkesi bu yönde etkilemeye, herkesin o kişiyi küçük görmesini sağlamaya çalışırlar.

Aynı şekilde sınıfta kendilerinden daha çalışkan, daha başarılı bir öğrenci olduğunda da bunu çekemezler. Onu küçük düşürmek için, başarısını yerecek tarzda lakaplar takarak onunla alay ederler.

Sınıftaki diğer öğrencilerle de alay etmek için her fırsatı değerlendirirler. Özellikle maddi konuları alay etmek için uygun bulurlar. Geçen seneki formasını ya da ayakkabısını giyen birini küçümsemek ve alaycı bir şekilde arkasından konuşmak sık yapılan bir harekettir. Öğrencilerin oturdukları semtler, evleri ve evlerindeki eşyalar da alay malzemesidir. Kişilerin babalarının mesleği, annelerinin çalıştığı yer, alışılmadık, değişik bir isme sahip olmaları veya kişinin isminin tanınmış biri ile aynı olması gibi pek çok konu, alay edilecek şeyler olarak görülebilir. Bazı öğrenciler özellikle öğretmenleri ile alay ederler. Öğretmen tecrübesiz yeni bir öğretmen ise üslubu ile ya da tecrübesiz tavırları ile alay ederler. Öğretmen yaşlı ise bazı hareketleri ağır yapıyorsa ya da gözleri iyi görmüyorsa bununla da alay edilir. Öğretmenlerinin kıyafetleri de alay konusudur. Mesela öğretmen sık sık aynı kıyafeti giyiyorsa, kıyafeti ütüsüz ise bunu birbirlerine söyleyerek alay ederler.

Bu durum işyerleri için de geçerlidir. Oradaki alaycılık ise kişilerin sahip oldukları mevkilere göre değişmektedir. İnsanlarda genelde mevki olarak kendi altlarında bulunan kişilere karşı daha yoğun bir alaycılık gözlemlenir. Bunu yapan kişiler böylelikle kendi enaniyetlerini tatmin etmeye çalışırlar. Kendilerinden üstte olan kişilere kibir yapamayacakları için kendilerine bağlı olan ya da daha alt mertebede gözüken kişileri ezmeye çalışırlar, bunu da onlarla alay ederek yaparlar. Örneğin, çoğunlukla şirketlerde müdürler sekreterlerine karşı alaycıdırlar, onların yaptıkları işlerle, hazırladıkları şeylerle alay ederler. Buradaki alaycılık lisedekinden farklıdır. Açıkça isim takarak değil de gizliden gizliye yapılır. Verilen tepkilerde, küçümseyen tavırlarda, alaycı bakışlarda bu durumu görmek mümkün olur. Karşıdakinin yüzüne bakmadan konuşmak, cevap vermemek, duymamış gibi yapmak, karşı tarafın ilk defa karşılaştığı durumlarda veya yaptığı acemiliklerde gülmek, etrafa alaycı bakışlarla bakmak bunlar arasında sayılabilir.

Alaycılığın farklı bir şekli de iş yerlerinde yarış halinde olan kişiler arasında görülür. Örneğin birbirleriyle rekabet halinde olan iki sekreter, birbirlerinin kusurlarını, eksik yaptıkları işleri bütün iş yerine duyurmaya çalışırlar. Veya birbirlerinin fiziksel kusurlarıyla, kıyafet seçimleriyle, yürüyüşleriyle veya herhangi bir özellikleriyle alay ederek, birbirlerini diğer insanların gözünde küçük düşürmek isterler. Eğer bu iki kişiden biri daha mazlum bir insansa, diğeri onu ezmek kastıyla her an iğneleyici sözlerle, küçük düşürücü bakışlar ve konuşmalarla ona sıkıntı vermeye çalışır. Genellikle diğerlerine göre tevazulu, mülayim insanlar çalışma ortamlarında hep ezilen kesimi oluştururlar. İnsanlar Kuran ahlakından uzak yapılarıyla bu tarz kişilere yüklenir, ama kendilerinden üstün gördükleri, baş edemeyeceklerini düşündükleri kişilere yanaşmazlar. Hatta o kişilere karşı sürekli "sempatik" görünmeye çalışırlar.

Cahiliye toplumunun günlük yaşamına da alay hakimdir. Kuran ahlakının yaşanmadığı böyle ortamlarda alaycılık toplumun hemen her alanında yaygın şekilde görülür. Özellikle de fakirlerle alay edilir. Onların kıyafetleri, konuşma tarzları ve üslupları, renk seçimleri, yaşam biçimleri alay konusu olan malzemelerdir. Okullarda, iş yerlerinde, zenginlerle fakirlerin yan yana geldiği toplu ortamlarda bu sık sık karşılaşılan bir durumdur. Ama bunun yanı sıra fakirlerin zenginlerle alay etmesi de sıkça görülür. Her iki kesim de cahiliye ahlakını yaşadıkları için hiçbiri bu ahlakın çirkinliğini kabul etmek istemezler. Üstelik onları, bu çirkin tavırlardan uzak tutacak bir sınır da yoktur. Allah korkusuna sahip olmadıkları için, yaptıkları alaycılığın karşılığını ahirette göreceklerini göz ardı ederler. Hesap gününü düşünmeden yaşamlarını sürdürürler.

Bu din ahlakından uzak yapı içinde, artık sınır tanımaz bir azgınlık gösterirler. Zengin birinin üzerindeki kıyafetleri kıskanarak ona çeşitli çirkin isimler takarlar, örneğin "palyaço gibi" olduğunu söyleyerek alay ederler. Sanki üzerindekiler çok kötüymüş, rüküş olmuş gibi bir izlenim oluşturmaya çalışırlar. Bu, aslında o kişiyi kıskandıkları için yaptıkları bir eylemdir. Bu ahlaktaki kişiler, kendilerinde olmayan herşeyi kıskanır ve bunlara sahip olan insanlarla alay ederek, onlardan intikam aldıklarını düşünürler.

Kuran ahlakını yaşamayan insanlar birbirlerinin ufak tefek fiziksel kusurları ile de alay ederler. Örneğin bir kişinin ellerinin, ayaklarının küçük ya da büyük olması, saçlarının olmaması ile alay ederler. Boyu kısa ya da uzun olan bir kişiye lakap takarak sürekli yüzüne vururlar. Kişinin şişman ya da zayıf olması ile alay ederler. Gözleri bozuk olan, şaşı olan, gözlük takan bir kişi ile lakap takarak alay ederler. Kulakları ağır işiten bir kişiyle de çeşitli şekillerde alay ederek taciz ederler. Kadınlar özellikle kendi aralarında arkadaşlarının saçlarının kesimi ve rengi ile alay ederler. Kısacası cahiliye ahlakını yaşayan bu insanlar arasında hemen herşey alay konusu olabilir. Günlük hayatları bunun örnekleriyle doludur. Daha birbirileriyle ilk karşılaştıkları anda dahi alaycı tavırlarına başlarlar. Örneğin, o gün şık giyinmiş birine "Nereye böyle? Düğüne

mi gidiyorsun?" diye sorarak rahatının kaçmasını, kıyafetinin abartılı olduğunu düşünmesini sağlar. Veya biri nezaketen "nasılsın" diyerek hatırını sorduğunda, diğeri "Sen benim nasıl olduğumu merak eder miydin?" şeklinde alaycı imalarda bulunur. Sık sık iğneleyici bakışlar ve sözler kullanır. Bunların son derece çirkin tavırlar olduğunu görmek istemezler. Aynı şey kendilerine yapıldığında canları yanar ama yine de vazgeçmeyi düşünmezler. Çünkü bu tavır, artık onların cahiliye toplumunun bir gereği olarak doğal karşıladıkları bir yapı olmuştur. Arkadaş toplantıları ve sohbetlerde de bu tarz alaycılığa çok sık rastlanır. Sürekli olarak arkadaşlarının, yakınlarının gıyaplarında alaycı espri ve konuşmalar yaparlar.

Özellikle beceriksizlik ya da sakarlık yapan biriyle alay etmek önemli bir eğlencedir cahiliye insanları için. Doğum günlerinde ya da önemli günlerde aldıkları hediyeleri beğenmeyip, başka arkadaşları ile beraber onu alay konusu edinirler; verenin ucuz bir hediye seçtiğini, zevksiz bir seçim yaptığını dile getirirler.

Cahiliye insanlarının alaycılıkları her zaman açıkça olmayabilir. Aralarında uyguladıkları en yaygın kötü ahlak özelliklerinden biri de iğneleyici sözler ve kötü bakışlarla imalı bir şekilde alay etmektir. Özellikle kendilerinden makam, mevki, özellik ya da yetki bakımından üstün biriyle direkt alay edemeyecekleri için kendi aralarında bakışarak, gözleriyle anlaşarak alay ederler. Böylece gizlice alay ederek kendilerinin o kişiden üstün olduklarını, o kişiyi aşağıladıklarını düşünürler. Örneğin bir şirket ortamında yönetici sınıfına sahip birisi bir hata yaptığında, mesela dili sürçtüğünde, ortamda bulunan kişiler kendilerinden üst düzeyde olan bu kişiyle açıkça alay edemezler. Bunu yapamadıkları için de bu imalı alay yöntemini kullanırlar. Birbirlerine anlamlı bir şekilde bakarlar, gözlerinin içinde alaycı bir gülüş vardır. Dışarıdan bakan dikkatli bir kişi bunu elbette hemen fark eder, fakat açıkça yapmadıkları için ispatlamak pek mümkün olmaz.

Din ahlakından uzak toplumlarda, tüm bu sıkıntı verici davranışlar nedeniyle bireyler son derece huzursuz bir ortamda yaşamak zorunda kalırlar. Herkes birbiriyle alay edecek bir yön bulur, ama kendisiyle alay edilmesinden de ciddi anlamda rahatsız olur. Buna rağmen içinde bulundukları ortamı değiştirmek için bir çaba harcamazlar. Çünkü alaycılığın kötü bir davranış olduğunu, Allah'ın emrettiği ahlaka uygun olmadığını dile getirirlerse, kendileri de başkalarıyla alay edemeyeceklerdir. Bu ise, nefislerinin kesinlikle istemediği bir durumdur. Bu yüzden karşılaştıkları alaycı tavırları, hayatın bir gereği olarak kabullenirler. Bundan dolayı da birbirlerinin kötü davranışlarını yadırgamazlar. Allah Kuran'da, "Yapmakta oldukları münker (çirkin iş)lerden birbirlerini sakındırmıyorlardı. Yapmakta oldukları şey ne kötü idi!" (Maide Suresi, 79) ayetiyle bu tip kişilerin yanlış tutumlarını haber vermiştir.

Sonuç olarak Kuran ahlakının yaşanmadığı bir yerde, her çeşit alaycı tavır, küçük düşürücü konuşma, rahatsız edici bakış ve gülüş görülebilir. Bunun meydana getirdiği sıkıntılı ve huzursuz ortamdan kurtulmanın tek yolu ise Kuran'ın emrettiği güzel ahlakı benimsemek, onu yaşamak ve yaşatmaktır.

# KURAN'DA, ALAYCILIK YASAKLANIR

**Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdırlar; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi nefislerinizi (kendi kendinizi) yadırgayıp-küçük düşürmeyin ve birbirinizi 'olmadık-kötü lakablarla' çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir. Kim tevbe etmezse, işte onlar, zalim olanların ta kendileridir. (Hucurat Suresi, 11)**

Allah yukarıdaki ayetiyle, insanların yaşamlarının her anında alaycılığı yasaklamıştır. Ayette yasaklanan konuların her birinin, cahiliye toplumlarında yaşanan ahlaksızlıklar olduğunu önceki bölümlerde anlatmıştık. Ancak burada alaycılık konusunu Kuran'a uygun bir bakış açısıyla, daha detaylı olarak ele almakta fayda vardır.

Ayette dikkat çekilen, toplumların birbirleriyle alay etmesi, kendi medeniyetlerini üstün görmesi, diğer insanları küçümsemesi dinsizliğin birer sonucudur. Oysa Allah Katında üstünlük ölçüsü insanların sahip oldukları Allah korkusu ve takvadır. Yoksa maddi güç, fiziksel özellikler, ileri bir teknoloji veya herhangi başka bir dünyevi kıstas insanları birbirlerinden üstün kılmaz. İnsanların farklı özelliklere sahip olması, kadın veya erkek olması, değişik ırklara mensup olması, beyaz tenli veya siyah tenli olması birer üstünlük alameti değildir:

**Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)**

Allah, Hucurat Suresi'nin yukarıdaki 11. ayetinde kadınların da birbirleriyle alay etmesini yasaklamıştır. Özellikle kadınların birbirlerine karşı alaycı sözler sarf etmeleri, iğneleyici konuşmalar yapmaları cahiliye toplumlarında daha sık rastlanan davranışlardandır. Hatta bu davranışlar öyle "alışılmış" olaylardır ki, iki kadın arasında geçen bu tarz bir diyalog çok makul karşılanır. Bir kadın başka bir kadının fiziksel yöndeki eksikliklerini mümkün olduğunca sık dile getirir. Hatta açık bir eksikliği yoksa da herhangi bir özelliğini bir kusurmuş gibi göstermeye çalışır. İçinde duyduğu kıskançlık sebebiyle her türlü iftiraya, alaycı tavra başvurabilir.

Oysa Kuran'da insanların birbirlerine sıkıntı verici, taciz edici davranışlar göstermeleri çirkin bir ahlak olarak tanımlanmıştır. Allah bir başka ayetinde insanların

birbirlerini çekiştiren, gizli yönlerini araştıran tavırlarının çirkinliğini şöyle bir örnekle haber vermiştir:

**Ey iman edenler, zandan çok kaçının; çünkü zannın bir kısmı günahtır. Tecessüs etmeyin (birbirinizin gizli yönlerini araştırmayın). Kiminiz kiminizin gıybetini yapmasın (arkasından çekiştirmesin.) Sizden biriniz, ölü kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte, bundan tiksindiniz. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, tevbeleri kabul edendir, çok esirgeyendir. (Hucurat Suresi, 12)**

Allah bir diğer ayetinde yine insanlar arasındaki alaycı tavırlara dikkat çekerek, gerek sözle gerekse bakışla yapılan alaycılığın üzerinde durmuştur:

**Arkadan çekiştirip duran, kaş göz hareketleriyle alay eden her kişinin vay haline; (Hümeze Suresi, 1)**

Kuşkusuz bu ayetteki kesin ifadeden, böyle bir davranış göstermekten çekinmek gerektiği açıkça anlaşılmaktadır. İnsanların, gerek bakışlarla ve mimiklerle, gerekse sözlerle uyguladıkları alaycı tavırlar elbette karşılıksız kalmayacaktır. Allah Kuran ahlakını yaşamayan, hesap gününü düşünmeden çirkin davranışlarda bulunan bu kişileri yukarıdaki ayetiyle uyarmaktadır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, alaycılık yalnızca cahiliye toplumu insanlarına özgü bir ahlaksızlıktır. Müminler arasında böyle çirkin tavırlara kesinlikle izin verilmez. Müminler güzellik, zeka, zenginlik, yetenek gibi her türlü özelliği, insanlara Allah'ın verdiğini bilirler. Birbirlerinde gördükleri güzel özellikleri de büyük bir hoşnutlukla karşılarlar. Nefislerine değil, Allah'ın rızasına uydukları için, cahiliye toplumu insanlarının içlerinde yaşadıkları kibir, haset gibi duyguları yaşamazlar. Bu yüzden birbirlerine karşı her zaman hoşgörülü, hüsn-ü zanlı, olumlu, mütevazi bir yaklaşım içinde olurlar. Aynı şekilde birbirlerinde gördükleri eksiklikleri de Allah'ın bir deneme olarak verdiğini bilirler. Bu yüzden bu eksiklikleri ortaya çıkarmaz, aksine bunları telafi edecek yönde güzel davranışlar gösterirler. Alaycılığı çağrıştıracak en küçük bir tavırdan, bakıştan, sözden dahi şiddetle sakınırlar. Müminlerin alaycılığa bakış açısını aşağıdaki ayette haber verilen, Hz. Musa'nın sözleri açıkça yansıtır:

**Hani Musa kavmine: "Allah, muhakkak sizin bir sığır kesmenizi emrediyor" demişti. "Bizi alaya mı alıyorsun?" dediler. (Musa) "Cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım" dedi. (Bakara Suresi, 67)**

Görüldüğü gibi müminler alaycılığa benzer bir hareket yapmaktan derhal Allah'a sığınırlar. Böyle bir davranış göstermenin cahilce bir tutum olduğunu bilirler. Herşeyden önemlisi bunun Allah'ın hoşuna gitmeyecek bir tavır olduğunu bilmeleri, bundan sakınmaları için en büyük nedendir.

# İNKARCILAR DİNE KARŞI DA ALAYCI YAKLAŞIRLAR

İnsanların yeryüzünde bulunuş amaçları, Allah'ın beğeneceği ahlakı yaşamak, Kuran'la kendilerine gösterdiği doğru yola uymaktır. Allah Kuran'da, "... insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım." (Zariyat Suresi, 56) şeklinde bildirmiştir. Dolayısıyla Ancak önceki bölümlerde de üzerinde durduğumuz gibi, insanların birçoğu içlerindeki "büyüklenme tutkusu" nedeniyle, Allah'a teslim olmaz ve ibadet etmekten kaçınırlar. Fakat bu insanlar, aslında Allah'ın kendilerinden neler istediğini de çok iyi bilirler. Allah Kuran'da kendilerine hatırlatılan doğruları vicdanen anlayan, ama içlerindeki kibir sebebiyle hak olanı uygulamayan insanlardan şöyle söz etmiştir:

**Ayetlerimiz onlara, gözler önünde sergilenmiş olarak gelince dediler ki: "Bu, apaçık olan bir büyüdür." Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 13-14)**

Vicdanen sıkıntı duydukları için, Allah'ın ve hak dinin varlığını bilmek, duymak, görmek bu insanlarda şiddetli bir iç huzursuzluğu meydana getirir. İsterler ki Allah'ın adı hiç anılmasın, kimse dine itibar etmesin, herkes kendileri gibi olsun. Çünkü ancak o zaman rahat edebileceklerini zannederler. Aksi takdirde ise Allah'ın varlığına ya da din ahlakına ait herşey onlara kendi suçlarını hatırlatacaktır.

Ayrıca, Allah'ın sonsuz kudret ve güç sahibi olması ve canlı, cansız tüm varlıkların Allah'a boyun eğmesi de, içlerinde "asla erişemeyecekleri bir büyüklük isteği" barındıran bu insanlara çok ağır gelir. Çünkü bunları gördüklerinde kendilerinin Allah'a karşı ne kadar aciz olduklarına şahit olurlar. Bu nedenle Allah'ın hatırlatılmasına, O'nun büyüklüğünün takdir edilmesine dayanamazlar. Onlar bu apaçık gerçeği reddederek, yaratılış delillerini inkar ederek veya açıkça Allah'ın gücünün göstergesi olan bu mucizeleri görmezlikten gelerek rahatlayabileceklerini zannederler. İşte böylesine büyük bir yanılgı içinde olan bu kişilerin vicdani rahatsızlıktan kurtulmak için başvurdukları yollardan biri de dine karşı alaycı bir tutum sergilemeleridir. Bu kişilerin yaratılış delilleri karşısındaki tutumları bir ayette şöyle anlatılır:

**Hayır, sen (bu muhteşem yaratışa ve onların inkarına) şaşırdın kaldın; onlar ise alay edip duruyorlar. Kendilerine öğüt verildiğinde, öğüt almıyorlar. Bir ayet (mucize) gördüklerinde de, alay konusu edinip eğleniyorlar. (Saffat Suresi, 12-14)**

Ayette haber verildiği gibi, bu insanlar karşılarındaki mucizevi gerçekler karşısında alaycı bir tutum sergilerler. Bu, öylesine büyük bir akılsızlıktır ki, çok açık olan deliller dahi bu insanların iman etmelerine yeterli olmaz. Onlar Allah'ı ve Kuran'ı inkar ederek, şahsiyet ve üstünlük elde edeceklerini, çevrelerindeki insanların gözünde büyüyeceklerini düşünürler. Oysa çevrelerindeki insanlar da Allah'a son derece muhtaç, ahirette hesaba çekilecek aciz varlıklardır. Onların gözünde büyüyüp büyümemeleri hiçbir şey ifade etmez. Üstelik böylesine kibirlenmelerine sebep olan şeyler yine Allah'ın kendilerine verdiği özelliklerdir. Sahip oldukları herşeyi Allah'a borçludurlar. Fakat bunun karşılığında onlar şükretmek yerine alaycılığı tercih ederler.

Bu bölümde inkarcıların Allah'ın dinine olan yaklaşımlarını, Kuran'da bize bildirilen örneklerle açıklayacağız. Ve bu insanların alaycı yaklaşımlarıyla aslında kendilerini ne kadar büyük bir zarara soktuklarını, bu tutumları sebebiyle ahirette karşılaşacakları sonu hatırlatacağız.

## ALLAH'IN AYETLERİNİ KAVRAYAMAMALARI

**Bir sure indirildiğinde onlardan bazısı: "Bu, hanginizin imanını arttırdı?" der. Ancak iman edenlere gelince; onların imanını arttırmıştır ve onlar müjdeleşmektedirler. (Tevbe Suresi, 124)**

Yukarıdaki ayette dikkat çekildiği gibi, Allah'ın ayetlerini ancak samimi kalple iman eden kişiler kavrayabilirler. Ayetlerdeki hikmeti ancak onlar görebilirler. İnkarcılar ise, Allah'ın ayetlerini kavramaktan acizdirler. Hatta "bu hanginizin imanını artırdı?" diye sorarak kendilerince alay etmek isterler. Ancak iman edenler için bir müjde olan Allah'ın bu nimetinden de mahrum kalmış olurlar. İnkarcıların bu anlayışsızlığına ve ayetlere olan çarpık yaklaşımlarına bir başka Kuran ayetinde şöyle dikkat çekilmiştir:

**Şüphesiz Allah, bir sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez. Böylece iman edenler, kuşkusuz bunun Rablerinden gelen bir gerçek olduğunu bilirler; inkar edenler ise, "Allah, bu örnekle neyi amaçlamış?" derler. (Oysa Allah,) Bununla birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, fasıklardan başkasını saptırmaz. (Bakara Suresi, 26)**

Yukarıdaki ayette haber verildiği gibi, Allah'ın bir ayetinde "sivrisinek"ten bahsetmesinin hikmetini inkarcılar anlamamışlardır. İçine düştükleri kavrayış eksikliği sebebiyle "Allah bu örnekle neyi amaçlamış?" diyerek, kendilerince alaycı bir tutum göstermişlerdir. Ancak bugün bilim, insanların "sivrisinek" diyerek küçümsedikleri

canlıların aslında pek çok mucizevi özelliklere sahip olduklarını ortaya çıkarmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Sivrisinek Mucizesi*) Allah bu canlıdaki olağanüstü özelliklere bundan 1400 yıl önce dikkat çekmiştir ve o dönemin inkarcıları bu bilgilerden yoksun oldukları için sarf ettikleri alaycı sözlerle küçük duruma düşmüşlerdir.

İnkar edenlerin Allah'a ve O'nun dinine karşı kibirli yaklaşımları özellikle de Allah'ın ayetleri kendilerine okunduğunda ve kendilerine ayetlerle öğüt verildiğinde ortaya çıkar. Allah'ın gönderdiği elçiler ve salih Müslümanlar kavimlerine, yaşadıkları batıl sistemin yanlışlığını tebliğ ederler. Tek doğru yolun Allah'ın indirdiği din olduğunu anlatırlarken, onlara Allah'ın ayetlerinden okur ve ayetlerin hikmetlerini açıklarlar. Ayetlerdeki anlam öylesine mükemmeldir ki, inkarcılar bu sözlerdeki olağanüstü yönü fark ederler. Fakat bu üstünlüğü sezmelerine rağmen kibirleri nedeniyle anlatılan gerçekleri inkar eder ve kendilerine yapılan çağrıyı reddederler. Dahası bununla da kalmaz, azgınlıkları nedeniyle Allah'ın ayetlerini alay konusu yaparlar. Kuran'da onların bu kibirli tavırları ve alaycı yaklaşımları şöyle anlatılır:

**Kendisine Allah'ın ayetleri okunurken işitir, sonra (inatla büyüklük taslayarak) sanki işitmemiş gibi ısrar eder. Artık sen onu acı bir azapla müjdele. Ayetlerimizden bir şey öğrendiği zaman, alay konusu edinir. İşte onlar için aşağılatıcı bir azap vardır. (Casiye Suresi, 8-9)**

Allah inkarcıların bu alaycı tavırlarını pek çok ayetiyle haber vermiştir. Ve müminlere bu tarz konuşmalarla karşılaştıklarında nasıl bir tutum izlemeleri gerektiğini de şöyle bildirmiştir:

**Ayetlerimiz konusunda 'alaylı tartışmalara dalanlar:' -onlar bir başka söze geçinceye kadar- onlardan yüz çevir… (Enam Suresi, 68)**

## İBADETLERE ALAYCI YAKLAŞMALARI

Allah'ın emrettiği ibadetlerle, bu ibadetlerin hikmetleriyle ve özellikle de namaz ve oruçla alay etmek inkarcılar arasında çok yaygındır. Allah bir ayetinde inkarcıların sergiledikleri bu akılsızca davranışları şöyle haber vermiştir:

**Onlar, siz birbirinizi namaza çağırdığınızda onu alay ve oyun (konusu) edinirler. Bu, gerçekten onların akıl erdirmeyen bir topluluk olmalarındandır. (Maide Suresi, 58)**

İnkarcıların ibadetler konusundaki alaycı tavırlarına günlük hayatta da çok sık rastlamak mümkündür. Örneğin böyle bir kişiye 5 vakit namaz kılması, oruç tutması

gerektiği hatırlatıldığında hemen alaycı bir havaya bürünür. Konuşma üslubuna, seçtiği kelimelere, mimik ve hareketlerine, yüz ifadesine tamamen alaycı bir hava hakim olur. Tüm bunlar bu tarz bir gülümsemeyle de birleşince çok çirkin bir görünüm ortaya çıkar.

Bu alaycı tavırlarının asıl nedeni, diğer insanların bilinçaltlarındaki dine ve dini değerlere karşı var olan saygıyı azaltmak istemeleridir. Böylelikle müminlerin insanlara yaptıkları tebliği de engelleyebilmeyi amaçlarlar. Özellikle din ahlakını yaşayan genç bir insan gördüklerinde alaycılıkları iyice belirginleşir. Onu görünce daha fazla suçluluk hissettikleri için, bu suçluluk duygusunu onunla alay ederek bastırmaya çalışırlar. Böylece onu doğru yoldan yıldırarak vazgeçirmek isterler.

"Gençliğini yaşa, ilerde dini ibadetlerini yerine getirirsin", "bu yaşta dünyadan elini eteğini çekmişsin" türünde imalı ve alay kasıtlı sözler söyleyerek, karşılarındaki kişiyi küçük düşürmek isterler. "Orucunu boz, ben senin günahını yüklenirim" ya da "Namaz kılmana ne gerek var, daha çok gençsin yaşlanınca kılarsın" tarzında saçma vaatlerde bulunarak onu doğru yoldan saptırmaya çalışırlar. Oysa insan ahirette ibadetlerini yerine getirip getirmediği konusunda sorgulanacaktır. Örneğin 5 vakit namaz büyük bir titizlikle, hiç aksatmadan, tam vaktinde, büyük bir şevk ve huşu ile yerine getirilmesi gereken bir ibadettir. Peygamberimiz (sav) de pek çok hadis-i şerifinde 5 vakit namazın önemine dikkat çekmiştir. Ebu Hureyre (r.a.)’den rivayet edilen bir kudsi hadisinde Resulullah şöyle buyurur:

“Beş vakit namazlar, gelecek haftaya kadar cüm’a, gelecek seneye kadar ramazan, büyük günahlardan sakınılırsa, aralarındaki hatalar için kefarettirler.” (Müslim), (Riyazü’s Salihin, İmamı Nevevi, çeviren: Mehmet Emre, Bedir yayınevi, s. 698)

Din ahlakının gereği olan ibadetleri alaya almaya çalışan kişiler her ne yaparlarsa yapsınlar müminlere zarar vermeleri, onları küçük düşürmeleri mümkün değildir. Zira müminler inkarcıların Kuran'da yazılı olan bu tavırlarıyla karşılaştıklarında daha da şevklenirler ve ibadetlerine daha büyük bir coşkuyla devam ederler.

İnkarcılar alay ederek müminlere zarar vermek isterler, ancak bu çabalarında başarısız olurlar; hatta bilmeden onların ahiretteki derecelerini yükseltmiş olurlar. Yani bir manada müminlere hizmet ettikleri söylenebilir. Ancak bu gerçeği kavrayamadıkları için, yukarıdaki ayette dikkat çekilen "akletme eksiklikleri"ni bir kez daha sergilemiş olurlar.

## YENİDENDİRİLİŞİ İNKAR ETMELERİ

İnkar eden bu insanların alay konusu edindikleri diğer bir konu ise "diriliş"tir. Ölümden sonra insanların yeniden dirileceği gerçeğini şiddetle reddederler. Çünkü bunu kabul ederlerse din ahlakını yaşamaları gerektiği gerçeği ile karşılaşacaklardır. Ayrıca insanlar ölümlerinin ardından diriltileceklerine göre, bunun bir sonucu olarak

dünyada yaptıklarından hesap da vereceklerdir. Ve o gün sadece dünyada Allah'ın Kuran'da emrettiği gibi yaşayanlar kurtuluş bulacaklardır. Hesap gününün ardından elbette ki Allah'ın sonsuz adaleti tecelli edecek, suçlular cezalandırılacak, güzel tavır gösteren, Allah'a itaatli olanlar ise ödüllendirileceklerdir. Bu, son derece açık bir gerçektir. Ve böylece din günü, inkarcıların büyük bir yanılgı içinde oldukları ortaya çıkacaktır. Ancak inkarcılar dünyada yaptıkları davranışlardan sorumlu olduklarını kabul etmek istemeyerek Allah'ı ve hesap gününü unuturlar. Bunun sonucu olarak öncelikle ölümün çok yakın olduğunu akıllarından çıkarmaya çalışırlar. Hatta bu konuda alaycı konuşmalar, espriler yaparak konunun ciddiyetini hafifletmek için uğraşırlar. Çevrelerindeki insanlara ölümün çok uzak, bunu düşünmenin ise gereksiz olduğu yönünde mesajlar verirler. Ancak ne kadar unutmak isteseler de ölüm kesin bir gerçektir. Ayette şöyle buyrulur:

**De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)**

Bu yüzden yeniden diriltilecekleri ve hesap verecekleri gerçeğini reddetmeyi tercih ederler. Kuşkusuz onların akılsızca hesap gününü reddetmeleri, onları o günle karşılaşmaktan uzaklaştırmaz ama yine de bu konuyu anlamazlıktan gelerek kurtulabileceklerini zannederler. Hatta daha da ileri giderek bu konuyla alay ederler. Böylece yeniden dirilişe inanmadıklarını ve bu konuyu hafife aldıklarını çevrelerine kanıtlamak isterler. Kuran'da onların bu tür alaycı tavırlarından örnekler verilmiştir:

**O kimse ki, anne ve babasına: "Öf size, benden önce nice nesiller gelip geçmişken, beni (diriltilip) çıkarılacağımla mı tehdit ediyorsunuz?" dedi. O ikisi (anne ve babası) ise Allah'a yakararak: "Yazıklar sana, iman et, şüphesiz Allah'ın va'di haktır." (derler; fakat) O: "Bu, geçmişlerin masallarından başkası değildir" der. (Ahkaf Suresi, 17)**

Kendi saçma akıllarını beğenen ve bundan çok emin olan inkarcıların diriliş hakkındaki bu pervasız sorularına ve mantıklarına karşılık en güzel örnek Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

**İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)**

İnsanı ve yeryüzündeki canlı cansız tüm varlıkları yaratan Allah'tır. İnsan Allah'ın indirdiği din ahlakını yaşamakla yükümlüdür ve inkar ediyor olması onu bu sorumluluktan kurtarmaz. Bu durumda "din günü" geldiğinde yaptıklarının cezasını mutlaka alacaktır. Şunu da eklemek gerekir ki Allah ile ve O'nun diniyle alay etmek çok büyük bir suçtur. Ve hiç şüphesiz bunun karşılığı çok şiddetli olacaktır. Bu insanlar Kuran'da şöyle tehdit edilmektedirler:

**Dinlerini bir oyun ve eğlence (konusu) edinenleri ve dünya hayatı kendilerini mağrur kılanları bırak. Onunla (Kuran'la) hatırlat ki, bir nefis, kendi kazandıklarıyla helake düşmesin; (böylesinin) Allah'tan başka ne bir velisi, ne bir şefaatçisi vardır; her türlü fidyeyi verse de kabul olunmaz. İşte onlar, kazandıkları nedeniyle helake uğrayanlardır; küfre saptıklarından dolayı onlar için çılgınca kaynar sular ve acıklı bir azap vardır. (En'am Suresi, 70)**

Karşılaşacakları bu azabı göz ardı eden insanlar her dönemde olduğu gibi içinde bulunduğumuz dönemde de vardır. Bu kişiler her fırsatta dini değerlerle ve kutsal kavramlarla alay etmekten çekinmezler. Yaptıkları esprilerin, güldükleri fıkraların dini içerikli olmasının dışında karikatürlerde bile dini değerlerle alay ederler. Gerek içinde yaşadığımız dönemde, gerekse tarih boyunca inkarcıların bu çirkin davranışlarının amacı hep aynı olmuştur. Alaycı yaklaşımlarıyla hem iman edenleri sıkıntıya sokmak isterler, hem de insanların bilinçaltlarını dini değerler konusunda olumsuz yönde etkilemeye çalışırlar. Ancak unutmamak gerekir ki, Müslümanlar için inkarcıların bu davranışlarıyla karşılaşmak büyük bir şereftir. Çünkü Allah Kuran'da, salih Müslümanların bu tip davranışlara maruz kalabileceklerini ve bunların karşılığının kendilerine en güzeliyle verileceğini vaat etmiştir. Ayrıca Allah bu alaycı insanların konumlarını Kuran'da bildirmiş ve müminlerin onlardan uzak durmalarını emretmiştir:

**Ey iman edenler, sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi, alay ve oyun (konusu) edinenleri ve kafirleri dostlar (veliler) edinmeyin. Ve eğer inanıyorsanız, Allah'tan korkup-sakının. (Maide Suresi, 57)**

# İNKARCILAR, MÜMİNLERLE ALAY ETME YANILGISINA DÜŞERLER

Önceki bölümlerde belirttiğimiz gibi, inkarcılar aslında Allah'ın emirlerine aykırı hareket ettikleri ve Allah'a teslim olmadıkları için büyük bir suçluluk duyarlar. Bundan dolayı da Allah'ın dinine uyan müminlere karşı alaycı bir tavır gösterirler. Kendilerinin yanlış yolda, müminlerin ise doğru yolda olduklarını bilmeleri, müminlere karşı kin duymalarına sebep olur. Bir ayette bu insanların müminlere karşı duydukları kızgınlık şöyle anlatılmaktadır:

**... Onlar size kötülük ve zarar vermeye çalışıyor, size zorlu bir sıkıntı verecek şeyden hoşlanırlar. Buğz (ve düşmanlıkları) ağızlarından dışa vurmuştur, sinelerinin gizli tuttukları ise, daha büyüktür. Size ayetlerimizi açıkladık; belki akıl erdirirsiniz. (Al-i İmran Suresi, 118)**

İnkar edenlerin müminlere bu kadar büyük bir kin duymalarının en önemli nedenlerinden biri, onların Allah'a iman ediyor olmasıdır. Tarih boyunca Allah'ın emirlerini yerine getiren, Allah'ın gönderdiği kitaplara ve elçilere itaat eden müminler inkarcıları kızgınlığa sürüklemişlerdir. Yeryüzünde inanan insanlar var oldukları sürece de inkarcılar bu rahatsızlığı duyacak ve bu öfkeyi taşıyacaklardır.

İnkarcılar Allah'ın varlığını ve üstünlüğünü görmezlikten gelmek isterler. Başta da belirttiğimiz gibi, eğer herşeyin Yaratıcısının Allah olduğunu, her olayın O'nun kontrolünde gerçekleştiğini kabul ederlerse kendilerinin de Allah'a itaat etmeleri gerektiği gerçeği ile yüzyüze geleceklerdir. Bu gerçekleri görmezlikten gelmeye çalışırken müminlerin varlığı tüm çabalarını boşa çıkarmaktadır. Müminler inkarcılara ve içinde bulundukları topluma Allah'ın herşeyin Yaratıcısı olduğunu, tüm gücün Allah'a ait olduğunu, dünyadaki yaşamın geçici, ölümün ise apaçık ve kaçınılmaz bir gerçek olduğunu, kısacası inkarcıların unutmaya çalıştıkları tüm gerçekleri hatırlatmaktadırlar. Bu yüzden inkarcılar yeryüzünde iman eden tek bir kişinin bile kalmasını istemezler. İşte bu nedenlerle de iman edenlere karşı düşmandırlar.

Elbette bu düşmanlıklarını kendilerince ifade etmelerinin en kolay yollarından biri de müminlere değer vermediklerini göstermektir. Bunu da onlara karşı alaycı bir tutum sergileyerek hissettirmeye çalışırlar. Özellikle müminlerin iman etmeleriyle alay etmek, inkarcıların çok yaygın olarak yaptıkları bir ahlaksızlıktır. Kuran'da bunun pek çok örneği anlatılmıştır:

**Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin**

**ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. İman edenlerle karşılaştıkları zaman: "İman ettik" derler. Şeytanlarıyla başbaşa kaldıklarında ise, derler ki: "Şüphesiz, sizinle beraberiz. Biz (onlarla) yalnızca alay ediyoruz." (Bakara Suresi, 13-14)**

Ayetlerde görüldüğü gibi inkarcılar müminleri kendilerinden küçük gördüklerini ifade eden konuşmalar yaparlar. Bunu yaparak müminlerin şevkini kırabileceklerini, güçlerini azaltabileceklerini zannederler. Ancak her noktada olduğu gibi bunda da büyük bir yanılgıya düşmektedirler. Çünkü Allah'a iman eden bir insanın hayatında, şevk kırılması, ümitsizliğe düşmek, hüzne kapılmak gibi olumsuzluklar yer almaz. Aksine iman edenler için bu tarz ahlaksızca tavırlara maruz kalmak büyük bir şeref vesilesidir ve bunlar müminleri daha da şevklendiren olaylardır. Çünkü Allah Kuran'da tarih boyunca tüm Müslümanların bu tarz ortamlarla karşılaştıklarını haber vermiştir. Bunun karşılığında inananlar da her dönemde, bu tarz tavırlara sabır gösterdikleri sürece, ahirette bunun güzel bir karşılığını alacaklarını bilmenin şevki ve neşesi içinde olmuşlardır.

Tarih boyunca inkarcıları en çok kızdıran konulardan biri de müminlerin Allah'ın gönderdiği elçiye uymaları olmuştur. Müminler, "Biz elçilerden hiç kimseyi ancak Allah'ın izniyle kendisine itaat edilmesinden başka bir şeyle göndermedik..." (Nisa Suresi, 64) ayeti gereği, Allah'ın elçilerine ve O'nun yolunda mücadele eden salih Müslümanlara büyük bir saygı göstermişlerdir. "Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; elçiye itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de..." (Nisa Suresi, 59) ayetine uygun olarak, itaat konusunda birbirleriyle yarışmışlar ve bu konuda kesinlikle bir gevşeklik göstermemişlerdir:

**Bunlar, Allah'ın sınırlarıdır. Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse, onu altından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokar. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. Kim Allah'a ve elçisine isyan eder ve onun sınırlarını aşarsa, onu da içinde ebedi kalacağı ateşe sokar. Onun için alçaltıcı bir azap vardır. (Nisa Suresi, 13-14)**

Bunun en önemli örneklerinden biri de Peygamber Efendimiz döneminde Müslüman kadınların örtünme ayetlerinin inmesiyle birlikte gösterdikleri itaattir. Allah (cc) Kuran'da örtünmenin mümin kadınları diğerlerinden ayıran önemli bir vasıf olduğunu haber vermiştir:

**Ey Peygamber, eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına dış elbiselerinden (cilbablarından) üstlerine giymelerini söyle; onların (özgür ve iffetli) tanınması ve eziyet görmemeleri için en uygun olan budur. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Ahzab Suresi, 59)**

Nur Suresi’ndeki örtünmeyle ilgili ayetler Hicretten sonraki dönemde indirilmiştir:

“Şeybe kızı Safiye anlatıyor ve diyor ki: Biz Hz. Aişe’nin yanında iken bir kısım hanımlar Kureyşli kadınların durumunu ve faziletlerini anlatmışlardı. Bunun üzerine Hz. Aişe buyurdular ki; "muhakkak ki Kureyşli kadınların üstünlüğü vardır. Ama Allah’a yemin ederim ki, ben ansar’ın kadınlarından daha çok Allah’ın Kitabını tasdik eden ve Kur’an’a inanan faziletli kimseler görmedim." Nur Suresi’ndeki “baş örtülerini yakalarının üzerlerine koysunlar” ayet-i kerimesi nazil olduğunda kocaları onların yanlarına gittiler ve kendilerine Allah (cc)’ın bu konuda inzal buyurduğu ayeti okudular. Her bir kişi karısına, kızına, bacısına ve yakınlarına bu ayeti okuyordu. İçlerinden hiçbir hanım baş örtüsünü yakaları üzerine koymaz olmadı. Allah’ın indirdiği kitabındaki hükmüne inandıklarından ve tasdik ettiklerinden örtülerine büründüler…” (İbn-i Kesir, Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, cilt:11, s. 5880)

Peygamberimiz (sav) döneminde mümin kadınlar Allah’ın tesettür konusundaki emrini işte böylesine büyük bir şevk ve istekle karşılamışlar, hemen itaat etmişlerdi.

Müslümanların bu sarsılmaz itaati, inkarcıları her dönemde çok rahatsız etmiştir. Çünkü onlar daima en itibarlı, en çok sözü dinlenen kişilerin kendileri olmasını istemişlerdir. Dolayısıyla müminlerin Allah'ın seçtiği kişiye itaat ediyor olmaları ve bu konuda hiçbir taviz vermemeleri onların müminlere düşman olmalarının sebeplerinden biri olmuştur. Bu nedenle müminlere ve onların itaat ettikleri elçilere alay dolu sözlü saldırılarda bulunmuşlardır:

**Dediler ki: "Sana, sıradan aşağılık insanlar uymuşken inanır mıyız?" (Şuara Suresi, 111)**

**Kavminden, ileri gelen inkarcılar: "Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, biz sizi yalancılar sanıyoruz" dedi. (Hud Suresi, 27)**

Ayetlerde de dikkat çekildiği gibi, inkarcıların en büyük isteklerinden biri en üstün olanın kendileri olmasıdır. Ancak onlar kendilerini ne kadar büyük görseler de gerçekte büyük bir akılsızlık içinde yaşamlarını sürdürürler. En önemlisi kısacık bir dünya hayatında elde edecekleri makamı, parayı, malları, itibarı, sonsuz ahiret hayatına tercih ederler. Bu da onların akılsızlığının en büyük delillerinden biridir.

# İNKARCILAR, ÖNCELİKLE PEYGAMBERLERİ HEDEF ALIRLAR

Tarih boyunca her dönemde inkar eden insanlar var olmuş ve bu kişiler Allah'ın dinine ve müminlere karşı mücadele etmişlerdir. Bu, Allah'ın değişmez bir kanunudur. İnkarcıların inananlara karşı kullandıkları mücadele yöntemleri bellidir ve bunların başlıcalarından biri de alaycılıktır. Üstelik alaycılık yaparken kullandıkları taktikler ve söyledikleri sözler dahi hep aynıdır. Bu gerçek Kuran'da şöyle ifade edilmektedir:

**Firavun (kavmi), ondan öncekiler ve yerle bir olan şehirler (halkı da hep) o hata ile (tarih sahnesine) geldiler. Böylece Rablerinin elçisine isyan ettiler... (Hakka Suresi, 9-10)**

Ayetlerde dikkat çekildiği gibi asırlar boyunca inkar edenler hep aynı isyankar tavrı göstermişlerdir. Firavun, Ebu Leheb, Firavun'un kavmi, Nuh Peygamberin kavmi, Ad kavmi, Semud kavmi, Lut kavmi ve diğerleri Kuran'da hep peygamberlerine karşı kullandıkları azgın, alaycı üslupla anılan ve sonunda gösterdikleri bu çirkin cesaretten dolayı helak olmuş bulunan kavimlerdendir. Bu insanlar, yalnızca peygamberlerini değil dine ait herşeyi, ibadetleri, namazı, dinin hükümlerini alaya almışlardır. Ama elbette Kuran'da haber verildiği gibi, sonunda hüsrana uğrayan, helak edilen de kendileri olmuştur.

Geçmiş kavimlerin elçilerine karşı olan bu yaklaşımları, Kuran'da sık sık ifade edilen bir gerçektir:

**Yazıklar olsun kullara; ki onlara bir elçi gelmeyegörsün, mutlaka onunla alay ederlerdi. (Yasin Suresi, 30)**

**Onlara herhangi bir elçi gelmeyegörsün, mutlaka onunla alay ederlerdi. (Hicr Suresi, 11)**

Görüldüğü gibi peygamberlere karşı bu şekilde pervasızca ve saygısızca tavırlar sergilemek inkar edenlerin çok belirgin bir vasfıdır. Her dönemde de bunu uyguladıkları anlaşılmaktadır. Tüm bu kavimlerin büyüklenmelerinin ve sonucunda alaycılığa yönelmelerinin sebebi ise şeytandır. Şeytan yeryüzünde Kuran ahlakının yaşanmasını istemediği için insanları ahlaksızlığa, din ahlakına aykırı tutumlara teşvik eder. Alaycılık da bu çirkin davranışlardan biridir. Buna karşın peygamberler ise hak dini yaşayan ve tebliğ eden insanlardır. İnsanları şeytana ve onun hileli düzenlerine karşı uyaran ve onlara şeytanın inkarcı sistemine uymamayı öğreten kişilerdir. Bu

nedenle de şeytan inkarcıları öncelikle peygamberlere karşı cephe almaya yöneltir. İnsanları, peygamberlere karşı isyana ve alaycı davranışlara teşvik eder. İşte kavimlerin içinde peygamberlere karşı mücadele eden, onlarla alay eden insanlar da şeytanın yoluna uyan kişilerdir.

Ama unutmamak gerekir ki, şeytanın bu çabaları hiçbir sonuç vermez. Aksine inkarcıların bu tür alaycı davranışlarda bulunmaları, incitici sözler söylemeleri elçilerin ahiretteki derecesini artırır, Allah'ın rızasını ve nimetlerini kazanmalarına vesile olur. Bu mübarek insanlar, kendilerine yapılan çirkin tavırlara sabrettikleri için Allah'tan güzel bir karşılık umarlar. Nitekim haklının haksızdan ayrılacağı "din günü" geldiğinde her iki taraf da karşılığını alacaktır. Elçiler ve beraberlerindeki müminler ahirette ödüllendirilirken, dünyada onlarla alay etmeyi kendilerine karlı bir iş zanneden inkarcılar cezalandırılacaklardır. Bu son için sadece Allah'ın kendileri için belirlediği bir süre vardır ve bu sürenin geçmesi gerekmektedir. Bu, Kuran'da bildirilen bir gerçektir:

**İnkar edenlere dünya hayatı çekici kılındı (süslendi). Onlar, iman edenlerden kimileriyle alay ederler. Oysa korkup sakınanlar, kıyamet günü onların üstündedir. Allah, dilediğine hesapsız rızık verir. (Bakara Suresi, 212)**

**Andolsun, senden önceki elçilerle de alay edildi, bunun üzerine Ben de o inkara sapanlara bir süre tanıdım, sonra onları (kıskıvrak) yakalayıverdim. İşte nasıldı sonuçlandırma? (Rad Suresi, 32)**

Ayetlerden anlaşıldığı gibi cahil kimselerin elçilerle alay etmeleri Allah'ın Kuran'da bildirdiği bir kanundur. Tarih boyunca tüm peygamberlerin başına gelen bu olay, onların ancak şevklerini ve mücadele azimlerini artırmıştır. Peygamberler Allah'ın adaletine güvendikleri için alaycı inkarcıların ahirette hak ettikleri karşılığı alacaklarından da emindirler. Dolayısıyla inkarcıların ve onların önderi konumundaki şeytanın, amaçlarına ulaşma gibi bir durumları olamaz. Allah Kuran'da, inkarcıların elçilerle olan bu mücadelelerinin, içinde bulundukları "kavrayış eksikliği"ni gözler önüne serdiğini şöyle haber vermiştir:

**Biz elçileri, müjde vericiler ve uyarıcılar olmak dışında (başka bir amaçla) göndermeyiz. İnkar edenler ise, hakkı batıl ile geçersiz kılmak için mücadele ediyorlar. Onlar benim ayetlerimi ve uyarıldıklarını (azabı) alay konusu edindiler. Kendisine Rabbinin ayetleri öğütle hatırlatıldığı zaman, sırt çeviren ve ellerinin önden gönderdikleri (amelleri)ni unutandan daha zalim kimdir? Biz gerçekten, kalpleri üzerine onu kavrayıp anlamalarını engelleyen bir perde (gerdik), kulaklarına bir ağırlık koyduk. Sen onları hidayete çağırsan bile, onlar sonsuza kadar asla hidayet bulamazlar. (Kehf Suresi, 56-57)**

Kuran'da inkarcıların özellikle hangi konularda böyle bir üsluba başvurdukları, nasıl yöntemler kullandıkları da pek çok örnekle bildirilmiştir. İlerleyen sayfalarda, inkar edenlerin Allah'ın elçilerine karşı tarih boyunca gösterdikleri alaycı tutum ve bunun sonucunda da gördükleri karşılık anlatılacaktır.

## ALLAH'IN SEÇTİĞİ ELÇİYİ BEĞENMEMELERİ

Din ahlakından uzak toplumlarda insanların değer yargıları mal, mülk, para, şöhret, makam ve mevki gibi maddi çıkarlar üzerine kuruludur. Bu nedenle söz konusu toplumlara bir elçi gönderildiğinde insanların çoğu bu ölçüler ile değerlendirme yaparlar. Eğer elçide, sayılan maddi özellikleri kendilerince yeterli görmezlerse, onu Allah'ın seçtiğini, kendilerine yol gösterici olarak gönderildiğini kabul etmek istemezler. Bu kişiyi Allah'ın seçmiş olması, onun takva sahibi ve güzel ahlaklı olması onlar için önemli olmaz. Elçideki güzel yönleri ve üstün ahlakı fark edemedikleri ve kibirli oldukları için onun seçilmiş olması çok ağırlarına gider. Onun kendilerinden üstün olduğunu, onları doğru yola davet ettiğini tasdikleyip, ona teslim olmak yerine isyankar ve alaycı bir tutum sergilemeyi tercih ederler. Allah Kuran'da inkarcıların bu tutumunu şöyle bildirmiştir:

**Seni gördükleri zaman, seni yalnızca alay konusu edinmektedirler: "Allah'ın, elçi olarak gönderdiği bu mu?" (Furkan Suresi, 41)**

Ayette görüldüğü gibi, bu insanlar elçiyi kendi çarpık sistemlerine göre değerlendirip, beğenmemektedirler. Bu konudaki bir diğer ayet ise şöyledir:

**İnkar edenler seni gördüklerinde, seni yalnızca alay-konusu ediyorlar (ve:) "Sizin ilahlarınızı diline dolayan bu mu?" (derler.) Oysa Rahman (olan Allah)ın sözünü (Kitabını) inkar edenler kendileridir. (Enbiya Suresi, 36)**

Kuran'da bu konuyla ilgili başka örnekler de verilmiştir. Hz. Musa Firavun'un kavmine elçi olarak gönderildiğinde Firavun ve kavmi, peygamberleriyle alay etme yolunu seçmişlerdir. Bunun sebebi, kendilerinden daha fakir olduğunu düşündükleri Musa Peygamberin elçi olarak seçilmesi ve onları hak dine davet etmesidir. Kendi batıl dinlerinin değiştirilmek istenmesi bu inkarcıların gururlarına ağır gelmiştir. Bundan dolayı, tarihteki tüm inkarcılar gibi peygamberleriyle alay etmeye başlamışlardır:

**Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" "Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir**

**zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir." "Bu durumda (eğer doğruysa), üzerine altından bilezikler atılmalı ya da yakınında yer almış vaziyette onunla birlikte melekler gelmeli değil miydi?" (Zuhruf Suresi, 51-53)**

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi Firavun inkarcı karakterin tüm özelliklerini üzerinde taşımaktadır. Hz. Musa'yı yine kendi cahiliye ölçülerine göre değerlendirmekte, ondaki üstün ahlakı ve Allah'a olan yakınlığını idrak edememektedir. Kendi sahip olduğu mülkleri sayarak ve kendine göre Musa Peygamberde gördüğü eksiklikleri vurgulayarak kavmini etkilemeye çalışmaktadır. Ve bu şekilde de cahiliyenin sapkın değerlerini ölçü alarak, kendi üstünlüğünü ispatladığını zannetmektedir.

Bu örnekte de gördüğümüz gibi, inkarcı karakterdeki insanların kendi zanlarına göre eğer elçilik ya da bir hüküm yetkisi verilecekse kendileri arasından birine verilmelidir. Bu nedenle de peygamberlere verilenleri kıskanırlar. Hemen alay ve hakaret dolu sözler söylemeye başlarlar. Örneğin "Zikr (vahy) içimizden ona mı bırakıldı? Hayır, o çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarıktır." (Kamer Suresi, 25) ayetinde olduğu gibi, elçiyi birtakım çirkin tavırlarla itham ederler. Fakat peygamberler çok güzel ahlaklı, Allah'ın emir ve yasaklarına son derece titiz, çok tevazu sahibi ve tüm gücün yalnızca Allah'a ait olduğunu bilen insanlardır. Bu tarz iftiralar da, onlara haset eden cahiliye insanlarının asılsız suçlamalarından başka bir şey değildir.

İnanmayan insanların peygamberlere attıkları iftiralardan biri de "akılsızlık"tır. Bunu da her zamanki alaycılıklarıyla dile getirirler. Kuran'da bu konuda şöyle bir örnek verilmiştir:

**Kavminin önde gelenlerinden inkar edenler dediler ki: "Gerçekte biz seni 'aklî bir yetersizlik' içinde görüyoruz ve doğrusu biz senin yalancılardan olduğunu sanıyoruz." (Hud:) "Ey kavmim" dedi. "Bende 'akıl yetersizliği' yoktur; ama ben gerçekten alemlerin Rabbinden bir elçiyim" dedi. (Araf Suresi, 66-67)**

Hud Peygambere atılan bu iftira hemen her dönemde Allah'ın elçilerine atılan bir iftiradır. İnkarcıların yukarıdaki sözlerindeki alaycılık hemen dikkat çekmektedir. Oysa elçiler üstün akıllarıyla tanınan insanlardır. İnkarcıların bu suçlamalarla hedefledikleri ise, kavimlerini onların aleyhlerinde etkileyebilmektir. Başka bir deyişle, elçiye uyulmasını engelleyerek, kendi çıkarlarını korumaktır. Kuran'da bu iftiranın pek çok peygambere daha atıldığına dair örnekler vardır:

**(Firavun) Dedi ki: "Şüphesiz size gönderilmiş bulunan elçiniz, gerçekten bir delidir." (Şuara Suresi, 27)**

**"O, kendisinde delilik bulunan bir adamdan başkası değildir, onu belli bir süre gözetleyin." (Müminun Suresi, 25)**

Bu örnekler de göstermektedir ki, elçilerden ya da müminlerden birine "delilik" ya da "akli yetersizlik" iddiasında bulunulması aslında bunun geçmişte tüm peygamberlere yapılmış bir iftira ve alay malzemesi olması bakımından büyük bir şereftir. İnkarcılar bu iftiralarıyla müminlerin gücünü azaltabileceklerini, onların şevklerini kırabileceklerini, işledikleri hayırlara engel olabileceklerini zannederler. Oysa müminler için kendileriyle alay edilmesinin yorumu ve onlarda oluşturduğu etki bambaşkadır. Cahiliye insanı kendisiyle alay edildiğinde bundan dolayı bir eziklik ve sıkıntı hisseder. Müminler ise tarih boyunca tüm müminlere ve elçilere söylenen sözlerin kendileri için de sarf edilmiş olmasının, kendilerinin doğru yolda olduğunu bir kez daha gösterdiğini düşünür ve bundan dolayı sevinç duyarlar. Ayrıca inkarcıların bu anlayışsızlığı ve ahlaksızlığı, onların gücünü artırır ve din ahlakını tebliğ etme konusunda daha şevkli ve kararlı olmalarına vesile olur.

## ELÇİNİN VE MÜMİNLERİN KURAN AHLAKINA UYMALARIYLA ALAY ETMELERİ

Müminler Allah'ın emir ve yasaklarına göre hareket ederken, inkarcılar tam tersine nefislerinin yönlendirdiği şekilde yaşarlar. Nefis ise, güzel ahlaklı olmayı, iffetli, namuslu, dürüst, samimi, adaletli, temiz, hoşgörülü, itidalli, şefkatli, doğru sözlü olmayı istemez. Aksine ahlaksızlığı, yalancılığı ve her türlü kötü ahlak özelliğini yaşamayı insanlara meşru gösterir. Bu nedenle müminlerin iyi ve temiz insanlar olmaları ve böyle kalma konusundaki kararlılıkları inkarcıların pek hoşuna gitmez. Müminlerin güzel ahlaklı tavırlarını görünce kendi ahlaklarının kötü olduğuna bir kez daha şahit olmuş olurlar. Fakat kibirli bir yapıları olduğu için de böyle bir şeyi kabul etmek istemezler. Bu yüzden müminlerin de kendileri gibi doğru yoldan sapmış insanlar olmalarını isterler. Onların Kuran ahlakına uygun tavırlarını gördüklerinde, hakaret ve alay dolu sözler söyleyerek, müminlerin güzel yönlerini küçümsemek isterler. İnkarcıların bu tavrıyla ilgili olarak Kuran'da şöyle bir örnek verilmiştir:

**Kavminin cevabı: "Lut ailesini şehrinizden sürüp çıkarın. Temiz kalmak isteyen insanlarmış" demekten başka olmadı. (Neml Suresi, 56)**

Bilindiği gibi Lut Peygamberin gönderildiği kavim cinsel sapkınlıklar yaşayan, azgın bir kavimdi. Hz. Lut kendilerini hakka, doğruya, güzele ve temize defalarca çağırdığı halde bunu reddetmiş ve peygamberlerine isyan etmişlerdi. Hz. Lut doğruları anlatmaya devam ettiğinde ise azgınlıkları iyice artmış, elçiyi ve müminleri yurtlarından

sürmeye karar vermişlerdi. Bunu yaparken de onların temizliklerini ve iffetlerini alay konusu edinmişlerdi. Ancak kuşkusuz tüm diğer azgın kavimlere olduğu gibi Allah, bu kavme de yaptıklarının karşılığını vermiş ve onları helak etmiştir. İnkarcıların yaptıkları suçlamalara, alaycı tavırlara karşılık sabreden müminleri ise güzel bir karşılıkla ödüllendireceğini müjdelemiştir. Yani Lut Peygambere ve onunla birlikte suçlanan tüm müminlere, inkarcılardan gördükleri bu tavır büyük bir şeref olarak geri dönmüştür. Kendilerini Müslümanlardan üstün gören bu kişilere, gerçek izzet ve şerefin kime ait olduğunu Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

**Derler ki, "Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp-çıkaracaktır." Oysa izzet Allah'ın, O'nun Resûlünün ve mü'minlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar. (Münafikun Suresi, 8)**

**Kim izzeti istiyorsa, artık bütün izzet Allah'ındır. Güzel söz O'na yükselir, salih amel de onu yükseltir. Kötülükleri tasarlayıp düzenleyenler ise; onlar için şiddetli bir azap vardır. Onların tasarladıkları 'boşa çıkıp bozulur'. (Fatır Suresi, 10)**

## ELÇİNİN YAPTIKLARIYLA ALAY EDERLER

Gerek inkar edenler gerekse münafıklar müminler gibi temiz ve duru bir akla sahip olmadıkları için onların yaptıkları işleri kavrayamazlar. Dünyaya yönelik konuları anlayabildikleri için kendilerini çok akıllı zannederler. Dinle ilgili gerçekleri kavrama konusunda eksik olduklarını kabul etmek istemezler. Din ahlakından uzak insanların "akletmez" kişiler olmasının Allah'ın değişmeyen bir kanunu olduğunu göremezler. İçinde bulundukları aciz durumu fark edemedikleri için de klasik inkarcı ahlakı göstererek kendilerini üstün zanneder ve Allah'ın elçileriyle alay ederler. Kuran'da bunun örneklerine sıkça rastlamak mümkündür. Örneğin Şuayb Peygamber gönderildiği kavmi yaptıkları kötü işlerden menettiği zaman, onların şiddetli tepkisiyle karşılaşmış ve alaylarına maruz kalmıştı. Aslında kendi kavmi de Şuayb Peygamberin güzel ahlaklı bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Fakat Hz. Şuayb onların nefislerine ters gelecek bir şey emrettiği için hemen saldırıya geçmişlerdi. Alay konusu edindikleri şey ise peygamberin Allah'a ibadet etmesiydi:

**Dediler ki: "Ey Şuayb, atalarımızın taptığı şeyleri bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor? Çünkü sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın." (Hud Suresi, 87)**

Bu konuyla ilgili olarak Kuran'da yer alan diğer bir örnek ise Nuh Peygamber zamanında yaşanmıştır. Allah Hz. Nuh'a kavmine gelecek olan azaptan korunması için bir gemi inşa etmesini emretmiştir. Hz. Nuh gemiyi inşa etmeye başladığında kavminin inkarcıları bu yaptığıyla alay etmeye başlamışlardır:

**Nuh'a vahyedildi: "Gerçekten iman edenlerin dışında, kesin olarak kimse inanmayacak. Şu halde onların işlemekte olduklarından dolayı üzülme.**

**Bizim gözetimimiz altında ve vahyimizle gemiyi imal et. Zulmedenler konusunda bana hitapta bulunma. Çünkü onlar suda boğulacaklardır.**

**Gemiyi yapıyordu. Kavminin ileri gelenleri kendisine her uğradığında O'nunla alay ediyordu. O: "Eğer bizimle alay ederseniz, alay ettiğiniz gibi biz de sizlerle alay edeceğiz" dedi.**

**"Artık, ileride bileceksiniz. Aşağılatıcı azap kime gelecek ve sürekli azap kimin üstüne çökecek." (Hud Suresi, 36-39)**

Sonunda Nuh Peygamberin dediği çıkmış, Nuh kavmi aşağılatıcı bir azapla helak edilmiştir. Bu insanlar dünyadayken Allah'ın gücünü kavrayamamışlardır. Kendi akılsızlıkları sebebiyle Allah'ın azabını uzak görmüş ve dünyada elde ettikleri mal ve güçle bu azaptan kurtulabileceklerini zannetmişlerdir. Bundan dolayı Allah'ın emrini uygulayan müminlerle alay etmişlerdir. Fakat alay ettikleri şey kendilerine geri dönmüş ve inkarcılar yaptıklarının karşılığını daha dünyada iken çok şiddetli bir şekilde almışlardır. Bir de kendilerini bekleyen ahiret azabı vardır ki, Allah ahiretteki azabın dünyadakiyle kıyaslanmayacak kadar şiddetli olduğunu Kuran'da pek çok kez haber vermiştir. Bu da göstermektedir ki, iman eden kişilerle alay edenler yaptıklarının cezasını mutlaka çekmektedirler.

## MUCİZE İSTEYEREK ZORLUK ÇIKARMALARI

İnkar edenlerin elçilere yönelik tavırlarından biri de onlardan mucize getirmelerini istemeleridir. İsteklerinin gerçekleşmesinin imkansız olduğunu düşündükleri için, bu yolla elçileri zor duruma düşürebilmeyi amaçlarlar. Elçilerin, bu talepleri yerine getiremeyerek halkın gözünde küçük duruma düşeceklerini zannederler. Bu konuyla ilgili Kuran'da geçen ayetlerden birkaçı şöyledir:

**Dediler ki: "Sen ancak büyülenmişlerdensin".**

**"Sen, yalnızca benzerimiz olan bir beşerden başkası değilsin ve biz senin gerçekte yalancılardan olduğunu sanıyoruz."**

**"Eğer doğru sözlü isen, bu durumda gökten üstümüze bir parça düşürüver."**

**Dedi ki: "Rabbim, yaptıklarınızı daha iyi bilir."**

**Sonunda onu yalanladılar, böylece onları o gölgelik-gününün azabı yakaladı. Gerçekten o, büyük bir günün azabıydı. (Şuara Suresi, 185-189)**

**İnkar edenler: "Ona Rabbinden bir ayet (mucize) indirilseydi ya!" derler... (Rad Suresi, 27)**

Aslında bu isteklerinin altında yatan ana neden Allah'ın seçtiği kişiyi beğenmeyen, kendilerini üstün gören bir zihniyet taşımalarıdır. Aşağıdaki ayetlerde de inkarcıların peygamberleri beğenmeyen bu düşünce yapıları bildirilmektedir. İnkarcılar, kendilerini peygamberden daha üstün gördüklerini, ondan alaycı taleplerde bulunarak ifade etmişlerdir:

**Dediler ki: "Bize yerden pınarlar fışkırtmadıkça sana kesinlikle inanmayız."**

**"Ya da sana ait hurmalıklardan ve üzümlerden bir bahçe olup aralarından şarıl şarıl akan ırmaklar fışkırtmalısın."**

**"Veya öne sürdüğün gibi, gökyüzünü üstümüze parça parça düşürmeli ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza (şahid olarak) getirmelisin."**

**"Yahut altından bir evin olmalı veya gökyüzüne yükselmelisin. Üzerimize bizim okuyabileceğimiz bir kitap indirinceye kadar senin yükselişine de inanmayız." De ki: "Rabbimi yüceltirim; ben, elçi olan bir beşerden başkası mıyım?"**

**Kendilerine hidayet geldiği zaman, insanları inanmaktan alıkoyan şey, onların: "Allah, elçi olarak bir beşeri mi gönderdi?" demelerinden başkası değildir. (İsra Suresi, 90-94)**

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, bu tarz talepler ve alaycı davranışlar geçmişte yaşamış ve bundan sonra da yaşayacak olan tüm inkarcıların ortak özellikleridir. Bunlar, Allah'ın Kuran'da haber verdiği olaylardır. Her dönemde Allah'ın elçilerine ve dindar insanlara karşı bu tarz mücadele yöntemleri kullanılmıştır. Ancak inkarcıların bu çabaları hiçbir zaman istedikleri sonuca ulaşmamıştır. İlerleyen bölümlerde daha detaylarıyla göreceğimiz gibi, Allah inkarcıların tuzaklarını, düzenlerini her zaman bozmuş ve onları ummadıkları azaplarla yakalamıştır:

**Andolsun, onlardan azabı sayılı bir topluluğa (veya belirli bir süreye) kadar ertelesek, mutlaka: "Onu alıkoyan nedir?" derler. Haberiniz olsun; onlara bunun geleceği gün, onlardan geri çevrilecek değildir ve alaya almakta oldukları şey de kendilerini çepeçevre kuşatacaktır. (Hud Suresi, 8)**

**Azap konusunda senden acele (davranmanı) istiyorlar. Eğer adı konulmuş bir ecel (tayin edilmiş bir vakit) olmasaydı, herhalde onlara azap gelmiş olurdu. Fakat kendileri şuurunda olmadan, onlara kuşkusuz apansız geliverecektir. Azap konusunda senden acele (davranmanı) istiyorlar. Oysa cehennem, o inkar edenleri gerçekten kuşatıp-durmaktadır. Azabın onları üstlerinden ve ayaklarının altından kaplayacağı gün (Allah): "Yaptıklarınızı tadın" der. (Ankebut Suresi, 53-55)**

**Derler ki: "Eğer doğruyu söylüyor iseniz, bu va'dolunan (azap) ne zaman?"De ki: "Belki de acele etmekte olduğunuzun (azabın) bir kısmı size yetişmiştir bile."(Neml Suresi, 71-72)**

# İNKARCILARIN ALAYLARINA SABRETMEK, MÜMİNLER İÇİN ŞEREFTİR

Kitabın başından bu yana, tarih boyunca hemen her dönemde inkarcıların iman edenlere alaycı bir yaklaşım içinde olduğundan bahsettik. Ve inkarcıların bu davranışlarının hiçbir sonuç vermeyeceğine de değindik. Ancak bu konuyu biraz daha detaylandırmakta fayda görüyoruz.

Cahiliye toplumunda bir kişiyle alay edildiğinde, ona iftira atıldığında veya bu kişi yapmadığı şeylerle itham edildiğinde, söz konusu kişi bu durumdan üzüntü ve sıkıntı duyar. Bunu bilen cahiliye toplumu insanları da karşılarındaki kişilerin şevkini kırmak, onları zayıflatmak ve yılgınlaştırmak kastıyla bu yöntemi uygularlar. Nitekim müminlere karşı alaycılık silahını kullanmaktaki amaçları da budur. Ancak inkarcıların müminlere karşı umdukları neticeyi almaları asla mümkün olmaz. Çünkü inkarcıların alaycı tavırlarıyla, sözleriyle, asılsız ithamlarıyla karşılaşmak müminlerin zaten bekledikleri bir durumdur. İnkarcıların bu şekilde davranacakları Kuran'da müminlere bildirilmiş ve müminler bu duruma karşı uyarılmışlardır:

**Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir. (Al-i İmran Suresi, 186)**

Görüldüğü gibi Allah müminleri böyle bir duruma karşı kesin olarak uyarmıştır. Dolayısıyla inkar edenlerin onlarla alay etmeleri, müminlerin imanlarının açık bir göstergesidir. Bu nedenle Allah'a iman eden bir insan böyle bir olayla karşılaştığında değil üzülmek, aksine sevinir ve hatta Allah'ın vaadinin gerçekleşmesi dolayısıyla kişinin imanının arttığı görülür. Yani inkarcıların müminlerle alay etmeleri, sanıldığı gibi onların aleyhine bir olay değildir. Tam tersine Allah'ın yarattığı her olay gibi onların hayrınadır. Onların ahlaklarındaki üstünlüğü, imanlarındaki derinliği ve ahiretteki derecelerini artıran bir olaydır.

Şu halde müminlerin din ahlakından uzak insanların alaycı tavırları karşısında üzülmeleri de söz konusu olamaz. Bu tavırlar ancak onlar için bir rahmettir ve müminler gösterdikleri sabır sayesinde Allah'ın rızasını ve cennetini umarlar. Başka bir ayetinde Allah müminlere böyle bir durum karşısında sabretmeleri gerektiğini şöyle bildirmiştir:

**Onların demelerine karşı sen sabret ve onlardan güzel bir ayrılma tarzıyla (düşünce ve eylem bakımından köklü bir tutum) ile kopup-ayrıl. (Müzemmil Suresi, 10)**

Bununla beraber müminlerin şevklerini artıracak bir diğer konu da Allah'ın alay edenlere karşı müminlere yardım edeceğini vaat etmiş olmasıdır. Allah bu gerçeği "Şüphesiz o alay edenlere (karşı) Biz sana yeteriz." (Hicr Suresi, 95) ayetiyle müjdelemiştir. Kuşkusuz bu, müminler için çok güven verici bir durumdur. Kuran ahlakını yaşamayan insanlar müminlere zarar vermek için her ne yaparlarsa yapsınlar amaçlarına ulaşmaları mümkün değildir. Yaptıkları herşey müminlerin lehinedir. Çünkü bir ayette haber verildiği gibi; "... Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez." (Nisa Suresi, 141) Allah başka ayetlerinde de müminlere olan desteğini şöyle haber vermiştir:

**... Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkar edenlerin velileri ise tağuttur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 256-257)**

Ayrıca şunu da belirtmekte fayda vardır: Müminler inkarcıların her türlü yakıştırmalarından uzak, çok üstün ve yüksek ahlaklı insanlardır. Bu güzel hallerinin karşılığını ise dünyada ve ahirette alırlar. Dünyada kendileriyle alay edilmesi ise müminlerin üstünlüğünü, faaliyetlerinin gücünü ve inkarcılar üzerindeki etkileyiciliklerini gösterir. Bu, aynı zamanda halk arasında yaygın olan "meyve veren ağaç taşlanır" sözünün de bir örneğidir.

Onların fikri yöndeki gücünü, üstün ahlakını gören inkarcılar, müminlerin yolunu kesmeye, onları iftira ve yalanlarla karalamaya çalışırlar. Çünkü müminlerin dünyaya dirlik ve düzen getireceğini bildikleri için, kendilerince önceden tedbir alıp bunu engellemek için uğraşırlar. Örneğin müminlerin Kuran ahlakını anlatmalarını, insanları bu konuda aydınlatmalarını alaya alırlar. Veya onların Allah'ın varlığının delillerini duyurmak için yaptıkları faaliyetlerle alay ederler. İşte tüm bunları yapmaktaki amaçları, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "hakkı batıl ile geçersiz kılma" istekleridir. (Kehf Suresi, 56) Ancak Allah Kuran'da Müslümanlara şöyle müjde vermiştir:

**De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)**

**Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)**

# ALLAH İNKARCILARI DÜNYADA KÜÇÜK DURUMA DÜŞÜRÜR

Din ahlakından uzak yaşayan insanların dine ve Allah'ın ayetlerine karşı alaycı yaklaşmaları, gönderilen elçilerle ve elçilerin yanlarındaki müminlerle alay etmeleri dünya tarihi boyunca süregelen bir durumdur. Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü takdir edemeyen bu insanlar yaptıklarının karşılığını mutlaka alacaklarını anlamazlıktan gelerek pervasızca yaşamlarını sürdürmüşlerdir. Oysa Kuran'da bu insanların kendilerinden uzak gördükleri azaplarla mutlaka karşılaşacakları haber verilmiştir:

**Kendilerine hak gelince, onu yalanladılar; fakat alaya aldıklarının haberleri onlara gelecektir. (En'am Suresi, 5)**

**Andolsun, senden önceki elçilerle de alay edildi, fakat içlerinden küçük düşürenleri, o alaya aldıkları (azap) sarıp-kuşatıverdi. (Enbiya Suresi, 41)**

**... Kavminin ileri gelenleri kendisine her uğradığında O'nunla alay ediyordu. O: "Eğer bizimle alay ederseniz, alay ettiğiniz gibi biz de sizlerle alay edeceğiz" dedi. "Artık, ilerde bileceksiniz. Aşağılatıcı azap kime gelecek ve sürekli azap kimin üstüne çökecek." (Hud Suresi, 38-39)**

Bu insanlar işledikleri suçların karşılığını şüphesiz ahirette göreceklerdir, ancak henüz dünyadayken de bu karşılık kendilerine ulaşacaktır. Kendileri dinle, Müslümanlarla, Allah'ın elçileri ve ayetleriyle alay ederken asıl Allah onlarla alay etmektedir. Allah bu gerçeği bir ayetinde kesin olarak haber vermiştir:

**(Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde şaşkınca dolaşmalarına (belli bir) süre tanır. (Bakara Suresi, 15)**

Aslında bu inkarcı insanlar, yukarıdaki ayetlerde bildirildiği gibi kendilerine verilen süreye aldanarak çok büyük bir tuzağa düşmüşlerdir. Hayatları boyunca din ahlakına, Allah'ın elçilerine ve müminlere karşı mücadele etmişler ve bundan dolayı hiçbir karşılık görmeyeceklerini zannetmişlerdir. Oysa bu dünyada ne kadar büyüklenseler de, Allah'ın belirlediği vakitte can verecek ve toprağın altına gömüleceklerdir. Allah kendisiyle övündükleri mallarını yok edecek, bedenleri ise toprağın altında çürüyüp gidecektir. Tüm bunlar kaçınılmazdır, onlar da her insan gibi öleceklerdir. Ölümlü olmaları ve kendilerinden ölümü uzaklaştıramamaları aslında ne kadar aciz bir durumda olduklarının en önemli kanıtıdır.

Ayrıca bu insanlara yaşamları süresince de Allah pek çok zorluk, sıkıntı ve bela vermektedir. Onlar kendilerini üstün zannederken, karşılaştıkları olaylarla aslında ne kadar aciz birer kul olduklarını görürler. Allah Kuran'da bu duruma düşen inkarcılarla ilgili pek çok örnek vermiştir. İlerleyen sayfalarda Kuran'da bahsedilen bu alaycı kişilerden ve uğradıkları sondan söz edilecektir.

# ALAYCILIĞIN SONU İLE İLGİLİ KURAN'DAN ÖRNEKLER

Hz. Musa zamanında yaşayan Firavun, bilindiği gibi, isyankarlığı ve azgınlığıyla tarihe geçmiş bir kişidir. Onun ve çevresinin kibirli tutumu ayetlerde şöyle tarif edilir:

**Sonra Musa ve kardeşi Harun'u ayetlerimizle ve apaçık bir delille gönderdik. Firavun'a ve ileri gelen çevresine; fakat onlar büyüklendiler. Onlar, 'büyüklenen-zorba' bir topluluktu. (Müminun Suresi, 45-46)**

Firavun, kendisi hakkı inkar ettiği gibi kavmini de saptırmaya uğraşmıştı. Musa Peygamberi küçük düşürmek ve herkesin gözü önünde onunla alay etmek için özel bir düzen tertiplemiş, fakat asıl kendisi aşağılık konuma düşmüştü. Yanındaki bilgin büyücülerini, insanların toplandığı bir gün Hz. Musa ile karşı karşıya getirmiş, böylece büyücülerin üstün geleceğini, Musa Peygamberin ise küçük düşeceğini düşünmüştü. Ancak sonuç beklediği gibi olmamış, Allah Hz. Musa'nın elinden büyücülerin hilesini bozarak, hem Firavun'u hem de yakın çevresini küçük düşürmüştür. Kuran'da bu olay şöyle anlatılır:

**(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. (Araf Suresi 116-118)**

Kuran'da, Firavun'un Hz. Musa'ya karşı kurduğu pek çok tuzağın daha boşa çıkarıldığı haber verilmiştir. Allah Firavun'un sonunu da tüm insanlara bir ibret olarak Kuran'da şöyle bildirmiştir:

**Biz, İsrailoğullarını denizden geçirdik; Firavun ve askerleri azgınlıkla ve düşmanlıkla peşlerine düştü. Sular onu boğacak düzeye erişince (Firavun): "İsrailoğullarının kendisine inandığı (ilahtan) başka ilah olmadığına inandım ve ben de Müslümanlardanım" dedi. Şimdi, öyle mi? Oysa sen önceleri isyan etmiştin ve bozgunculuk çıkaranlardandın. Bugün ise, senden sonrakilere bir ayet (tarihi bir belge, ibret) olman için seni yalnızca bedeninle kurtaracağız (herkese cesedini göstereceğiz)... (Yunus Suresi, 90-92)**

Yukarıdaki ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi, Firavun hiç ummadığı bir sonla karşılaşmıştır. Karşısında dev gibi dalgaları gördüğünde durumun ciddiyetini fark

etmiş, Allah'tan başka ilah olmadığını anlamış ve tek sığınabileceği gücün Allah olduğunu idrak etmiştir. Nitekim tüm ömrünü büyüklenme ve Allah'a isyan ile geçiren Firavun ilk kez o an Allah'a sığınma ihtiyacı duymuştur. Ne var ki bu samimi bir teslimiyet olmadığı, zorluk anında gösterilen bir tavır olduğu için Allah kabul etmemiştir. Çünkü tehlike ya da zorluk anında Allah'a sığınmak ve daha sonra eski nankörlüklerine dönmek, din ahlakını yaşamayan insanların önemli bir tutumudur. Onlar tüm hayatlarını alay, isyan ve saldırganlık içinde geçirip, bir belayla karşılaştıkları anda tevbe ederek kurtulabileceklerini zannederler. Fakat Allah onların bu planlarını boşa çıkarır.

Gücün, kudretin, büyüklüğün Allah'a ait olduğunu anlayan Firavun'un durumu da bundan farklı değildir. O an "teslim oldum" demekle affedileceğini zanneden Firavun çok büyük bir yanılgıya uğramıştır. Kurtarılacağını umarken yalnızca bedeniyle kurtulması ve bu haliyle insanlığa ibret kılınması kendisi için büyük bir aşağılanma olmuştur. Allah onu sonraki nesillere ibret kılarak aşağılamıştır. Dünya hayatında Mısır'ın hakimi olan, saraylarda yaşayan, emrinde sayısız kölesi ve askeri olan, büyük bir güç ve zenginlik sahibi Firavun'un bu gücü kendisini azgın dalgalardan kurtarmaya yetmemiştir. Aynı şekilde acınacak bir konuma düşmesine de engel olamamıştır. Böylece dine karşı alaycı ve umursamaz bir tavır göstermesinin karşılığını görmüştür. Bu haliyle Firavun alay eden değil, ancak alay edilen konumundadır. Firavun ve yakın çevresinin uğradığı son bunun önemli bir göstergesidir. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

**Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin gidiş tarzı gibi. Onlar, Rablerinin ayetlerini yalanladılar; Biz de günahları dolayısıyla onları helak ettik. Firavun ordusunu suda boğduk. Onların tümü zulmeden kimselerdi. (Enfal Suresi, 54)**

Bunun gibi tarihte azgınlığıyla ünlü pek çok toplumu da Allah benzer konuma düşürmüştür. Örneğin azgınlığıyla ünlü Ad toplumu Allah'ın gönderdiği azapla helak olmuşlardır. Son derece kibirli olan bu insanlar azabın ardından, "içi kof hurma kütükleri gibi" yere yıkılmışlardır. Bunu haber veren ayetlerde şöye buyrulmaktadır:

**Ad (kavmin)e gelince; onlar yeryüzünde haksız yere büyüklendiler ve dediler ki: "Kuvvet bakımından bizden daha üstünü kimmiş?" Onlar, gerçekten kendilerini yaratan Allah'ı görmediler mi? O, kuvvet bakımından kendilerinden daha üstündür. Oysa onlar, Bizim ayetlerimizi (bilerek) inkar ediyorlardı. Böylece Biz de onlara dünya hayatında aşağılanma azabını taddırmak için, o uğursuz (felaketler yüklü) günlerde üzerlerine 'kulakları patlatan bir kasırga' gönderdik. Ahiret azabı ise daha (büyük) bir aşağılanmadır. Ve onlara yardım edilmeyecektir. (Fussilet Suresi, 15-16)**

**Ad (halkın)a gelince; onlar da, uğultu yüklü, azgın bir kasırga ile helak edildiler. (Allah) Onu, yedi gece ve sekiz gün, aralık vermeksizin üzerlerine musallat etti. Öyle ki, o kavmin, orada sanki içi kof hurma kütükleriymiş gibi çarpılıp yere yıkıldığını görürsün. (Hakka Suresi, 6-7)**

Allah, inkar edenlere dünyada belirli bir süre tanır, ancak onlar azgınlıklarına ve alaycılıklarına devam ettikleri takdirde de bu sürenin bitiminde karşılığını çok şiddetli bir biçimde verir. Özellikle de Allah'ın elçilerine karşı işlenen suçlar mutlaka karşılığını almıştır. Allah Muntakim (intikam alan) sıfatıyla elçisine ve müminlere karşı yapılan bu çirkin tavırların, alaycı davranışların intikamını almış ve suçlu günahkarları cezalandırmıştır. Nitekim bir ayette Allah bu konuya şöyle dikkat çekmektedir:

**Andolsun, senden önceki elçilerle de alay edildi, bunun üzerine Ben de o inkara sapanlara bir süre tanıdım, sonra onları (kıskıvrak) yakalayıverdim. İşte nasıldı sonuçlandırma? (Rad Suresi, 32)**

Başka bir ayette ise Allah müminlerle alay eden bu inkarcıların yaptıkları kötülüğün kendilerine mutlaka zarar vereceğini şöyle haber vermektedir:

**Onların yaptıkları şeylerin kötülüğü kendileri için açığa çıktı ve alay konusu edindikleri de onları sarıp-kuşattı. (Casiye Suresi, 33)**

Şu ana kadar anlatılanlardan da anlaşılmaktadır ki, dine ve iman edenlere karşı alaycı bir tavır gösteren kişiler, Allah'ın azabından uzak kalamazlar. Azgınlık yapan, başkaldıran, kendini üstün gören her kişi, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi dünyada çeşitli belalarla karşılık görür. Üstelik bu yalnızca dünya hayatında verilen karşılıktır, ahirette verilecek karşılığın daha şiddetli olduğu ise Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

**Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalanlamaları ve alay konusu edinmeleri dolayısıyla çok kötü oldu. (Rum Suresi, 10)**

# İNKARCILARIN GAFLETTE OLDUKLARI BÜYÜK GERÇEK

Önceki bölümlerde üzerinde durduğumuz gibi, inkarcıların din ahlakına ve inananlara karşı alaycı bir tavır göstermelerinin en önemli nedenlerinden biri, herşeyi dünyevi kıstaslara göre değerlendirmeleridir. Bunun nedeni de, tüm yaşamlarının dünya ile sınırlı olduğunu zannetmeleri ve dünyaya karşı hırs dolu bir bağlılık duymalarıdır. Din ahlakından uzak yaşayan insanların bu ruh hali Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

**Kendi kavminden, inkar edip ahirete kavuşmayı yalanlayan ve kendilerine, dünya hayatında refah verdiğimiz önde gelenler dedi ki: "Bu, sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir, kendisi de sizin yediklerinizden yemekte ve içtiklerinizden içmektedir." "Eğer sizin benzeriniz olan bir beşere boyun eğecek olursanız, andolsun, siz gerçekten hüsrana uğrayanlar olursunuz." "O, öldüğünüz, toprak ve kemik haline geldiğiniz zaman, sizin mutlaka (yeniden diriltilip) çıkarılacağınızı mı va'dediyor?" "Heyhat, size va'dedilen şeye heyhat..." O (bütün gerçek), yalnızca bizim (yaşamakta olduğumuz bu) dünya hayatımızdan ibarettir; ölürüz ve yaşarız, biz diriltilecekler değiliz. (Müminun Suresi, 33-37)**

İşte bu hırs sebebiyle inkarcılar dünyaya yönelik bir kavrayış eksikliği içine düşerler. Etraflarında gördükleri şeyleri Allah'tan bağımsız görür, tüm bunların ancak Allah'ın dilemesiyle varlıklarını sürdürebildiklerini kavrayamazlar. Allah inkarcıların dünya hayatına yönelik gerçekleri kavrayamadıklarını bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

**Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. (Rum Suresi, 7)**

İnkarcıların hayatları boyunca hesap edemedikleri çok önemli bir gerçek vardır. Onlar bu gerçekten habersiz şekilde her türlü ahlaksızlığı uygular, dünyada kendilerince çıkar sağlamaya çalışır, yalan söyler, dine yönelik alaycı davranışlarda bulunur, inananlara iftiralar atar, onlara zarar vermeye çalışırlar.

Ancak aslında büyük bir gaflet içindedirler, ve bunun şuurunda değildirler. İlerleyen sayfalarda din ahlakından uzak insanların, şuursuzca, "gaflet içinde" yaşadıkları bu büyük gerçek anlatılacaktır.

# UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın çok önemli bir sırrını içermektedir. Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız. Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

# MADDENİN ARDINDAKİ SIR

Görme, duyma, koklama, tat alma, dokunma duyularımızın tamamı birbirlerine benzer bir işleyişe sahiptir. Dışarıda var olduğunu düşündüğümüz nesnelerden gelen etkiler (ses, koku, tad, görüntü, sertlik vs.), sinirlerimiz vasıtasıyla beyindeki duyu merkezlerine aktarılır. Beyne ulaşan söz konusu etkilerin tamamı elektrik sinyallerinden ibarettir. Örneğin görme işlemi sırasında dışarıdaki bir kaynaktan gelen ışık demetleri (fotonlar) gözün arka tarafındaki retinaya ulaşır ve burada bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüştürülürler. Bu sinyaller, sinirler vasıtasıyla beynin görme merkezine iletilir. Ve biz de, birkaç santimetreküplük görme merkezinde rengarenk, pırıl pırıl, eni, boyu, derinliği olan bir dünya algılarız.

Aynı sistem diğer duyularımız için de geçerlidir. Tatlar dilimizdeki bazı hücreler tarafından, kokular burun epitelyumundaki hücreler tarafından, dokunmaya ait hisler (sertlik, yumuşaklık vs.) deri altına yerleştirilmiş özel algılayıcılar tarafından ve sesler kulaktaki özel bir mekanizma tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyindeki ilgili merkezlere gönderilir ve o merkezlerde algılanırlar.

Konuyu daha netleştirmek için şöyle örneklendirebiliriz: Şu an bir bardak kahve içtiğinizi düşünelim. Elinizde tuttuğunuz bardağın sertliği ve sıcaklığı deri altındaki özel algılayıcılar tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyne iletilir. Aynı zamanda kahveye ait keskin koku, onu yudumladığınız anda hissettiğiniz acı tad ve bardağa baktığınızda gördüğünüz koyu kahverengi renk de ilgili duyularınıza ait sinirler tarafından beyne ulaştırılan birer elektrik akımıdır. Hemen arkasından masaya koyarken bardağın cama çarpmasıyla çıkan ses de kulağınız tarafından algılanıp beyne elektrik sinyali olarak gönderilir. Ve bu algıların tümü beyindeki birbirinden farklı ama birbiriyle ortak çalışan duyu merkezleri tarafından yorumlanır. Siz de bu yorumun bir sonucu olarak bir bardak kahve içtiğinizi düşünürsünüz. Aslında herşey beyindeki duyu merkezlerinde olup bitmektedir, ama siz tüm bu algılarınızın somut varlığı ile muhatap olduğunuzu zannedersiniz.

Oysa bu noktada yanılırsınız çünkü beyninizde algıladığınız nesnelerin dışınızdaki asılları ile muhatap olduğunuzu düşünmek için hiçbir deliliniz yoktur.

Kuşkusuz bu, üzerinde detaylı olarak düşünülmesi gereken çok önemli bir gerçektir. Şimdiye kadar dışarı baktığınızda gördüğünüz herşeyin aslı ile muhatap olduğunuzu zannetmiş olabilirsiniz. Oysa bilimin de gösterdiği gibi, duyularınızın dışına çıkarak dışarıdaki nesnelerin asıllarına ulaşmak mümkün değildir.

Burada kısaca özetlenen bu konu, yaşamınızda farkına varabileceğiniz en büyük gerçeklerden biridir.

# DIŞIMIZDA NE VAR?

Buraya kadar anlatılanlar, hep kafatasımızın içinde yaşadığımız, duyularımızın gösterdiklerinden başka bir şey algılayamadığımız yönündeydi. Peki bir aşama daha ilerleyelim: Görmek-duymak için dış dünyaya ihtiyaç var mı?

Hayır, algılayabilmek için dış dünyaya kesinlikle ihtiyaç yoktur. Herhangi bir şekilde beynin uyarılması ile tüm duyular harekete geçebilir, hisler, görüntüler ve sesler oluşabilir. Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler. Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir işadamı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

…Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik. (Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabesi, Onur Yayınları, 1974, s. 161-162)

Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesneler, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

# BEYNİMİZ DIŞ DÜNYADAN AYRI MI?

Şu ana kadar anlattığımız gibi dış dünyanın aslı ile değil sadece bize gösterilen algılarla muhatap olabiliyorsak, tüm bunları gördüğünü, duyduğunu düşündüğümüz beynimiz nedir? Beynimiz de diğer herşey gibi atomlardan, moleküllerden oluşan bir yığın değil midir?

Madde dediğimiz herşey gibi beynimiz de bizim için bir algıdan ibarettir. Çünkü sonuçta beyin dediğimiz şey de duyu organlarımızla algıladığımız bir et parçasıdır.

O halde tüm bunları algılayan kimdir? Gören, duyan, hisseden, koklayan, tat alan beyin değilse nedir?

İşte bu noktada karşımıza çıkan gerçek apaçıktır: İnsan bilinç sahibi, görebilen, hissedebilen, düşünebilen, muhakeme edebilen bir varlık olarak maddeyi oluşturan atomlardan, moleküllerden çok öte bir varlıktır. İnsanı insan yapan Allah'ın ona verdiği "ruh"tur. Aksi takdirde insanın bilincini ve diğer tüm insani yeteneklerini yaklaşık 1.5 kiloluk, üstelik de bir hayalden ibaret olan bir et parçasına vermek son derece akıl dışı olacaktır. Kuran'da bu durum şöyle anlatılmaktadır:

**Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)**

# BİZE EN YAKIN VARLIK ALLAH'TIR

İnsanlar birer madde yığını değil, birer "ruh" olduklarına göre, dış dünya dediğimiz algılar bütününü ruhumuza hissettiren, daha doğrusu bunları hiç durmaksızın yaratan kimdir?

Kuşkusuz bu sorunun cevabı son derece açıktır. İnsana "ruhundan üfleyen" Allah, çevremizdeki herşeyin Yaratıcısıdır. Bu algıların tek kaynağı da O'dur. Allah'ın yaratması dışında herhangi bir şeyin varlığı söz konusu değildir. Allah bir ayetinde herşeyi sürekli yarattığını, yaratmayı durdurduğu takdirde ise gördüğümüz hiçbir şeyin varlığını sürdüremeyeceğini şöyle haber vermiştir:

**Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)**

İnsan yıllardır aldığı telkinlerin sonucu olarak bu gerçeği kabullenmek istemeyebilir. Ama ne kadar görmezden gelse de, duymak istemese de gerçek apaçıktır. İnsana gösterilen tüm algılar Allah'ın yaratmasıyla hayat bulur. Üstelik yalnızca dış dünya değil, insanın "kendim yapıyorum" dediği şeyler de ancak Allah'ın dilemesiyle gerçekleşir. Bir insanın Allah'tan bağımsız bir fiil işlemesi, kendine ait bir iradeye sahip olması gibi bir durum söz konusu değildir. Kuran'da bu gerçeğe şu ayetlerle dikkat çekilmiştir:

**... sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır. (Saffat Suresi, 96)**

**... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı... (Enfal Suresi, 17)**

Tüm bunların sonucunda anlıyoruz ki, gerçek mutlak varlık Allah'tır. İmam Rabbani gibi büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için "var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır" demişlerdir. Allah göklerde ve yerde bulunan herşeyi sarıp kuşatmıştır. Allah Kuran ayetleriyle de, her yerde olduğunu, herşeyi sarıp kuşattığını haber vermiştir:

**Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)**

**xDoğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)**

**Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)**

**Hani Biz sana: "Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" demiştik... (İsra Suresi, 60)**

**... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Allah sizi önünüzden, arkanızdan, sağınızdan, solunuzdan, yani her yönden kuşatmıştır; her an, her yerde size şahit olan, içinize ve dışınıza tamamen hakim olan ve size şah damarınızdan ve kalbinizden daha yakın olan yalnızca sonsuz kudret sahibi Allah'tır.

**... Biz ona şah damarından daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)**

**... Ve bilin ki muhakkak Allah, kişi ile kalbi arasına girer ve siz gerçekten O'na götürülüp toplanacaksınız. (Enfal Suresi, 24)**

İşte inkarcılar bu noktada büyük bir yanılgıya düşmekte ve aslı ile hiçbir zaman muhatap olamadıkları dünyayı tek mutlak varlık zannetmektedirler. Onlar din ve inananlar hakkında alaycı konuşmalar yaparken, Allah'ın ayetlerini inkar ederken, kendi aralarında bir ayetin ifadesiyle "alaycı tartışmalara dalmışken", gizlenebildiklerini zannederlerken aslında Allah onları çepeçevre kuşatmıştır. İşte bu, azgın inkarcıların gaflette oldukları en büyük gerçeklerden biridir. Üstelik kendisine hırsla bağlandıkları dünya hayatı da bu gerçekle birlikte ellerinin arasından kayıp gitmektedir...

## SAHİP OLUNAN HERŞEY ASLINDA HAYALDİR

Açıkça görüldüğü gibi, "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki insanlar bunu pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de aslında zihninizde olduğu gerçeğini fark edersiniz. Etrafınızda gördüğünüz, duyduğunuz, kokladığınız kısacası beş duyunuzla algıladığınız herşey bu "kopya dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu, hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığınız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

**Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)**

İnsanların çoğu, sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paraların, yığdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetin, son model

arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüsüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unutur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. Daha önce belirttiğimiz, "Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafildirler" (Rum Suresi, 7) ayetinde işte tam bu yanılgı tarif edilir. Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağlılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları herşeyin, hırsla edindikleri mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, arkadaşlarının, bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin, okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlıktan ibaret olduğunu göstermektedir. Bu durumda bunlar adına yapılan hırs, geçirilen zaman, harcanan çaba da elbette boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle sanki bunların aslı ile muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman aslında küçük düşmektedirler. Yatlarında "kasılarak" dolaşan zenginler, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, kıyafetleriyle insanlara sükse yapmaya çalışanlar, tüm yaşamlarını bu tip hırslar ve yarışlar üzerine kuranlar, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini düşünmelidirler.

Aslında bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunur, binlerce kişinin çalıştığı fabrikaları, pek çok insana hükmedebilecek güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir. Ancak elbette ki bu gerçeği derinlemesine düşünmek gerekir. Ayette de ifade edildiği gibi bu gerçeğin farkına varan kazanacaktır:

**Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle-görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (Enam Suresi, 104)**

Bunun gibi dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de, gerçeği anladıklarında insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavga edenler, bağırıp çağıranlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, onları dövüp sövenler, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yapmaya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşanlar ve diğerleri, bunları bir hayal dünyasında yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

**Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)**

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir. Allah onların bu durumunu şöyle tarif eder:

**... Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 16)**

Ayette de bildirildiği gibi, bu insanların hem bütün hırsları, tutkuları boşa çıkmıştır hem de sahip olduklarını sandıkları şeyler bu gerçek karşısında ellerinden gitmiş, kendilerine bir fayda sağlamamış ve geçersiz olmuştur.

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsını yaptığınız mallar, zenginlik, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki bir gün yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" dememektedir. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını var kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın "görüş gücü keskinleşecek" (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, ayette bildirildiği gibi, "keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti" (Hakka Suresi, 27-29) diyerek helak olacaktır.

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya

harcayıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımızı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

**İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)**

# İNKARCILAR TARİHİN EN BÜYÜK TUZAĞINA DÜŞMÜŞLERDİR

Maddenin aslı ile muhatap olamadığımız gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. İnkarcılar körü körüne inandıkları, bel bağladıkları, güvendikleri maddesel dünyanın, aslında hiç bir zaman aşamayacakları bir algı sınırının ötesinde olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca inkarcı zihniyet hep var olmuş ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırmışlardı. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Bu kişiler yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken muhatap olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığınmışlardı. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

Oysa maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. "... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır" (Enfal Suresi, 30) ayetiyle işte bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, dünyayı mutlaka bir varlık zannettirerek inkarcıları tuzağa düşürmüş ve onları tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey maddenin mutlaklığı inancı olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

**Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)**

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. İnkarcılar kendilerince büyüklenirken, dinle ve iman edenlerle alay ederken aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir.

**"Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar" (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımız olan Allah'a baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.**

**(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)**

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırlarken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların aslında zihinlerinde gerçekleştiğini ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçekle onları yüz yüze getirmiştir. Allah "... hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır" (Nisa Suresi, 76) ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. Ve müminleri de "... onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez..." (Al-i İmran Suresi, 120)ayetiyle müjdelemiştir.

Allah bir başka ayetinde, "inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur..." (Nur Suresi, 39) diye haber verir. İnkarcı zihniyet de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler ve dünya hayatlarını dinle alay ederek geçirenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, bu felsefenin aldatıcılığını anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, maddeyi mutlak varlık gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Hiçbir zaman aslına ulaşamadıkları maddeyi mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, alaycı anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

**Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)**

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, "... kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır." (Nisa Suresi, 173)

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak azgın inkarcılar için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü çok güvendikleri maddenin kendilerinden aşılmaz bir sınır ile ayrılmış olması olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm"hükmündedir

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, "kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak" (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

**Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)**

**Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)**

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, dini inkar ederek Allah'ın ayetleri hakkında "alaycı tartışmalara dalanlar", Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir ya da dönmeyi beklemektedirler. Onlar -isteseler de, istemeseler de- Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi herkes gibi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

## BU KONUNUN ÖNEMİ

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına

dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

**Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)**

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

**... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)**

**De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)**

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

**Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)**

**... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)**

**Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75 )**

## SONUÇ

İnkarcılar çok önemli bir gerçeği daha bilmelidirler: Onlar iman edenlerle alay ederken veya çeşitli ahlaksızlıklarla onlara zarar vermeye çalışırken, aslında Allah'ın kendileri için çizmiş olduğu kadere teslim olmuşlardır. Kullandıkları alaycı her söz, çirkin her bakış, zihinlerinden geçen inkar dolu her düşünce, kurdukları her plan Allah'ın belirlediği kaderin bir parçasıdır. İnkarcılar şuurunda olmasalar da Allah'a boyun eğmişlerdir. Ve Allah'ın emrine uyarak dünyada müminler için önemli bir hizmet gerçekleştirmektedirler. Din ahlakına uyan insanlarla alay ederken, inananlar bu tavırlara karşı sabır göstermekte ve Allah'a olan bağlılıkları sebebiyle şerefli bir makamı, Allah'ın sonsuz güzellikteki cennetlerini hak etmektedirler.

İnkarcılar ise bir hiçbir zaman aslına ulaşamadıkları dünya ile muhatap olduklarını zannederek küçük duruma düşmektedirler. Bir gün tıpkı rüyadan uyanır gibi uyanacak ve ansızın bu "büyük gerçeği" göreceklerdir. Yeryüzünde neredeyse bir göz açıp kapama süresi kadar kaldıklarını anlayacak ve içinde bulundukları inkarın pişmanlığını yaşayacaklardır. Hesap gününde o güne kadar sarfetikleri alaycı sözler, alaycı bakışlar, alaycı tavırlar tek tek karşılarına çıkarılacaktır. Hatta öyle ki, kendi uzuvları dahi kendi aleyhlerinde şahitlik edecektir. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle haber vermiştir:

**O gün, kendi dilleri, elleri ve ayakları aleyhlerinde yaptıklarına dair şahitlikte bulunacaklardır. O gün, Allah hak ettikleri cezayı eksiksiz verecektir ve onlar da Allah'ın hiç şüphesiz hak olduğunu bileceklerdir. (Nur Suresi, 24-25)**

# ALAYCI İNSANLARIN AHİRETTE GÖRECEKLERİ KARŞILIK

D inlerini bir oyun ve eğlence konusu edinen, bunlara karşı alaycı bir tavır gösteren insanların aldığı karşılık yalnızca dünyadaki ile sınırlı kalmaz. Kuran'da bildirildiği gibi onları asıl olarak ahiret karşılığı beklemektedir. Allah nasıl müminleri cennet ile müjdeliyorsa aynı şekilde inkarcıları da azapla tehdit etmektedir.

Herkesin, dünya hayatında yaptıklarından dolayı tek tek hesaba çekileceği din günü geldiğinde, bu insanlar elbette büyük bir pişmanlık yaşayacaklar ve dünyadayken işledikleri suçların karşılığını da mutlaka alacaklardır. İşte o gün asıl kendileri alay edilecek konuma düşeceklerdir. Çünkü onlar bu günleriyle karşılaşacaklarını ummamışlar, azgınca isyankar tutumlarına devam etmişlerdir. Fakat artık kaçabilecekleri bir yer yoktur. Aşağılatıcı azap kendilerini beklemektedir. Bunun sebebi dünyadayken Allah'ın ayetlerini alay konusu edinmiş olmalarıdır. Ancak cehennemde içine düştükleri hal sebebiyle, şimdi asıl alay konusu edilecek olan inkarcıların kendileridir. Kuran'da onların bu durumu şöyle anlatılır:

**Ayetlerimizden bir şey öğrendiği zaman, alay konusu edinir. İşte onlar için aşağılatıcı bir azap vardır. Arkalarından cehennem (onları izlemektedir). Kazandıkları şeyler, onlara hiçbir yarar sağlamaz. Allah'tan başka edindikleri veliler de. Onlar için büyük bir azap vardır. (Casiye Suresi, 9-10)**

Görüldüğü gibi dünyadayken korkusuzca ve pervasızca dini alaya almaya çalışan bu insanlar, farkında olmadan çok büyük bir tuzağa düşerler. Onlar için büyük bir azap hazırlanmıştır ve Allah dünyadayken yaptıkları herşeyi kendi aleyhlerine döndürmüştür. Dinle ve müminlerle alay etmek suretiyle yapmış oldukları kötülükler kendilerine isabet etmiştir. Böylelikle üstün olmak isterken, büyüklük iddiasında bulunurken son derece küçük bir konuma düşmüşlerdir. Allah pek çok ayetiyle bu acı sonu insanlara hatırlatmıştır:

**Kazandıkları kötülükler, kendileri için açığa çıkmıştır ve alay konusu edindikleri şey de kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. (Zümer Suresi, 48)**

**Böylece işledikleri kötülükleri kendilerine isabet etti ve alaya aldıkları şey, kendilerini sarıp-kuşatıverdi. (Nahl Suresi, 34)**

Dünya hayatında alaycılığı seçenler, Allah'ın ayetleriyle, elçileriyle ve müminlerle alay edenler yaptıklarının karşılığı olarak cehennem ateşiyle kuşatılacaklardır. Böylece

dine karşı gösterdikleri alaycı tavrın acı karşılığını göreceklerdir. İbret verici bir diğer konu ise, bu insanlar için hazırlanan cehennem azabının sonsuz oluşudur. Çünkü onlar nasıl ahireti ve hesap gününü göz ardı ederek unuttularsa, din günü geldiğinde de onlar göz ardı edilecekler ve Allah'ın rahmetinden uzak tutulacaklardır. Kuşkusuz bu, bir insanın karşılaşabileceği en korkunç sondur. Bu gerçek Kuran'da şöyle anlatılır:

**Onların yaptıkları şeylerin kötülüğü kendileri için açığa çıktı ve alay konusu edindikleri de onları sarıp-kuşattı. Denildi ki: "Bugününüzle karşılaşmayı unuttuğunuz gibi, Biz de sizi bugün unutuyoruz. Barınma yeriniz ateştir. Ve sizin için hiçbir yardımcı yoktur." "Bunun nedeni şudur: Çünkü siz Allah'ın ayetlerini alay konusu edindiniz; dünya hayatı da sizi aldattı." Böylece ne ordan (ateşten) çıkarılırlar, ne (Allah'tan) hoşnutluk dilekleri kabul edilir. (Casiye Suresi, 33-35)**

## MÜMİNLER DE AHİRETTE İNKARCILARLA ALAY EDECEKLERDİR

Bu bölüme dek inkarcıların, müşriklerin, münafıkların ya da din ahlakını yaşamayan insanların, kibirleri nedeniyle dinle, ayetlerle, elçilerle ve müminlerle alay ettiklerinden, dahası bunu alışkanlık haline getirdiklerinden söz edildi. Gerçekten de tarih boyunca cahiliye insanları müminlere sıkıntı vermek, onların şevklerini kırmak, mücadelelerinde onları olumsuz yönde etkilemek kastıyla alaycılık silahına sarılmışlardır. Ancak onların hesap etmedikleri çok önemli bir gerçek vardır. Zamanı geldiğinde müminler de onlarla alay edeceklerdir.

Tüm insanların dünyadayken yaptıklarıyla hesaba çekileceği hesap günü gerçekleşeceği kesin olan bir vaattir. O gün hiçbir insan için geri dönüş imkanı yoktur ve herkes yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak alacaktır. İşte o gün geldiğinde Allah'a ve elçisine bağlı olan, onların gösterdiği yoldan ilerleyenler yani müminler, Allah'ın onlar için yarattığı nimetlerle dolu cennete girecekler ve Allah'ın dilemesi dışında sonsuza dek orada kalacaklardır. Allah'a ve elçisine isyan eden, O'nun diniyle ve elçileriyle alay eden, inananları alaycı sözlerle ve hakaretlerle incitmeye çalışan kişiler ise her türlü azabın olduğu cehenneme girecekler ve "bütün zamanlar boyunca" onun içinde kalacaklardır. Dolayısıyla o gün de müminlerin inkarcılarla alay edeceği gün olacaktır. Çünkü onlar müminlerle alay ederken bu yaptıklarından dolayı hesap vereceklerini ve bunun sonucunda sonsuza dek cezalandırılacaklarını düşünmemişlerdir. Yalnızca dünya hayatını yaşayacaklarını, tekrar dirilmeyeceklerini zannetmişler, ahiretin varlığını ya inkar etmişler ya da uzak görmüşlerdir. Bunlardan dolayı cezalandırılabileceklerini ise hiç akıllarına getirmemişlerdir. Kendilerine hatırlatıldığında hatırlatanlarla da alay etmişlerdir. Bununla da kalmamış, din ahlakını yaşayan, Allah'a teslim olan, Kuran'daki güzel ahlak sistemini benimseyen insanlara da cephe almışlar, her fırsatta onlara alaylı ifadelerle saldırmışlardır. Fakat ahiret günü geldiğinde müminlerin doğru yolda oldukları anlaşılmış, asıl alay konusu olanların ise inanmayanlar olduğu ortaya çıkmıştır. Çünkü bu şekilde davranarak yalnızca kendilerine kötülük yapmışlar ve kendi sonsuz hayatlarını mahvetmişlerdir.

Allah'ın cehennemde vereceği azap çok şiddetli olacağı için daha önce yaşamadıkları büyüklükte sıkıntılar ve azaplar kendilerini beklemektedir. Buna karşın müminler ise benzeri görülmemiş bir güzellik ve nimetle ödüllendirilecektir. İnkarcıların dünya hayatındayken "pervasızca" alay ettikleri o insanlar, sonsuza kadar nimet yurdu olan cennetlerde ağırlanacaklardır. Her iki taraf da birbirini görecek ve Allah'ın adaletine şahit olacaklardır. Kuran'da o günkü ortam şöyle tarif edilmiştir:

**Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. Tahtlar üzerinde bakıp-seyretmek suretiyle. Nasıl, kafir olanlar, işlediklerinin 'feci karşılığını gördüler mi?' (Mutaffifin Suresi, 34-36)**

Ancak bir kez daha belirtmek gerekir ki, o gün Allah'ın adaleti tam olarak tecelli edecektir. Çünkü Allah bu insanlara dünyada öğüt alabilecekleri bir süre vermiş, onları ahiretin ve hesap gününün yakınlığı ile uyarmıştır. Ancak onlar buna rağmen vicdanlı davranmamış ve alaycılığa devam etmişlerdir. Kuran'da bu gerçek şöyle bildirilir:

**Andolsun, Biz onları, sizleri kendisinde yerleşik kılmadığımız yerlerde (size vermediğimiz güç ve iktidar imkanlarıyla) yerleşik kıldık ve onlara işitme, görme (duygularını) ve gönüller verdik. Ancak ne işitme, ne görme (duyuları) ve ne gönülleri kendilerine herhangi bir şey sağlamadı. Çünkü onlar, Allah'ın ayetlerini inkar ediyorlardı. Alay konusu edindikleri şey, onları sarıp-kuşattı. (Ahkaf Suresi, 26)**

Görüldüğü gibi kendilerine dünyada birçok fırsatlar verilen bu insanlar bunu iyi kullanmadıkları ve alaycı tavırlarına devam ettikleri için bu vicdansızlıklarının cezasını çekmeye mahkumdurlar.

Müminlerle alay eden bu insanlar ahirette müminlerden yana çok büyük bir şaşkınlık yaşayacaklardır. Kendileri yaptıkları dolayısıyla cehenneme gönderildiklerinde dünyadayken yanlış yolda olduklarını zannettikleri müminleri de orada görmek isteyeceklerdir. Ve işte o an nasıl bir aldanış içinde olduklarını fark edeceklerdir. Onlar müminlere gülerken ve onlarla alay ederken bir anda kendileri küçük konuma düşmüş ve alay edilecek hale gelmişlerdir. Aşağıdaki ayette onların bu acınacak halleri şöyle anlatılır:

**Ve derler ki: "Bize ne oluyor ki, kendilerini şerir (kötü)lerden saydığımız adamları göremiyoruz." Biz onları bir alay konusu edinmiştik; yoksa gözler mi onlardan kaydı?" Bu, cehennem halkının birbiriyle çekişmesi kesin bir gerçektir. (Sad Suresi, 62-64)**

Müminlerin cennette olması inkar edenlere büyük bir darbe olur. Çünkü cennet Allah'ın müminler için hazırladığı, içinde sonsuza dek kalınacak olan mükemmel bir

ortamdır. Orada nimetlerin her türlüsü vardır. Bu olağanüstü ortam inkarcılara gösterildiğinde, müminlerin böyle güzel bir yerde ağırlanmasından dolayı büyük şaşkınlık yaşarlar. Oysa herkes sadece dünya hayatında yaptığının karşılığını almıştır. Allah Kuran'da haklının haksızdan ayrılacağı o büyük günü şöyle tarif eder:

**(O gün) Zalimleri kazandıkları dolayısıyla korkuyla titrerlerken görürsün; o (yaptıkları) da üstlerine çöküvermiştir. İman edip salih amellerde bulunanlar ise, cennet bahçelerindedirler. Rableri Katında her diledikleri onlarındır. İşte büyük fazl (nimet ve üstünlük) budur. (Şura Suresi, 22)**

Böylelikle Allah zamanı geldiğinde hem dünya hayatında müminlerle alay eden inkarcılara yaptıklarının karşılığını verir, hem de müminleri sabretmeleri dolayısıyla mükafatlandırır. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirir:

**Kimin tartısı hafif gelirse, işte onlar da kendi nefislerini hüsrana uğratanlar, cehennemde de ebedi olarak kalacak olanlardır.**

**Ateş, onların yüzlerini yalayarak yakar da onun içinde onlar, (etleri sıyrılmış olarak sırıtan) dişleriyle kalıverirler.**

**Ayetlerim size okunuyorken, yalanlayanlar sizler değil miydiniz?**

**Dediler ki: "Rabbimiz, mutsuzluğumuz bize karşı üstün geldi, biz sapan bir topluluk imişiz."**

**"Rabbimiz, bizi (ateşin) içinden çıkar, eğer yine (inkara) dönersek, artık gerçekten zalim kimseler oluruz."**

**Der ki: "Onun içine sinin ve Benimle söyleşmeyin."**

**"Çünkü gerçekten Benim kullarımdan bir grup: "Rabbimiz, iman ettik, Sen artık bizi bağışla ve bize merhamet et, Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın, derlerdi de,"**

**"Siz onları alay konusu edinmiştiniz; öyle ki, size Benim zikrimi unutturdular ve siz onlara gülüp duruyordunuz."**

**"Bugün Ben, gerçekten onların sabretmelerinin karşılığını verdim. Şüphesiz onlar, 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenlerdir." (Müminun Suresi, 103-111)**

# SONUÇ

Kitap boyunca anlatılanlardan anlaşılmaktadır ki, alaycılık Allah'ın razı olmadığı, müminlerin şiddetle sakındıkları, inkar edenlere has bir davranış şeklidir. Ancak Kuran ahlakını yaşamayıp, cahiliye ahlakını tercih eden insanlar, alaycılık yüzünden kendilerini son derece sıkıntılı bir ortama sokarlar. Her an alay edilme, küçük düşürülme, insanların alay dolu bakışlarına maruz kalma gibi endişelerle yaşamlarını sürdürürler. Böyle yıpratıcı bir ortamdan gerçek anlamda kurtulabilmelerinin tek yolu ise Allah'tan korkup sakınmak ve O'nun emrettiği Kuran ahlakını yaşamaktır.

Bu kitapta işlenen konulardan bir diğeri de cahiliye toplumu insanlarının alaycılıklarını, dine ve müminlere karşı kullanmalarıdır. İnkarcılar bu tavırlarıyla kendilerini yücelttiklerini ve bundan dolayı bir zarar görmeyeceklerini zannediyor olabilirler. Fakat kitap boyunca anlatıldığı gibi Allah'ın dinine, elçilerine ve müminlere karşı alaycı davranışlarda bulunan kişiler bilmelidirler ki, dünyada ve ahirette bu azgınlıklarının karşılığını mutlaka alacaklardır. Üstelik bu, şiddetli bir karşılık olacaktır. Din ahlakından uzak insanlar, Allah'ın kendilerini her an duyduğunu ve her an gördüğünü unutmamalıdırlar. Onlar alaycı sözler sarf ederken veya içlerinden alay dolu düşünceler geçirirken, Allah onların üzerinde şahittir. Ve tüm sözleri, davranışları ve düşünceleri hesap günü karşılarına getirilecektir:

**Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 7)**

Sonuç olarak en akılcı davranış, bu kötü ahlaktan hemen vazgeçmek ve tevbe ederek bir daha asla dönmemektir. En güzel davranış ise Allah'a teslim olmak, O'nun dinini yaşamak ve güzel ahlaklı olmaktır. Böyle yapanlar açıktır ki, dünyada ve ahirette kazanacaklardır. Çünkü Allah, güzel davranışlarda bulunan kullarına güzelliği vaat etmiştir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

**Şüphesiz muttaki olanlar, cennetlerde ve pınarlardadırlar; Rablerinin kendilerine verdiğini alanlar olarak. Çünkü onlar, bundan önce ihsanda (güzel davranışta) bulunanlardı. (Zariyat Suresi, 15-16)**

**Göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır; öyle ki, kötülükte bulunanları, yaptıkları dolayısıyla cezalandırır, güzel davranışta bulunanları da daha güzeliyle ödüllendirir. (Necm Suresi, 31)**

# DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

## Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

## Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

## "Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

## 20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

## Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, $10^{950}$'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer

kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

## Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

## Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

## Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak

mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

## Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır.

Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

## Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

## İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

## Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

## Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir

dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü

duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

## Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

## Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

## Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak

toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

**Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**

**…Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

**Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları

anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

**(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

**Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük

aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

**Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.**
**Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."**
**(Bakara Suresi, 32)**